

H. G. Ewers:
INCIDENT V SEKTORU TYGRA

321

Přeložila Michaela Škultéty

1.

Nadporučík Johosh Wassermann krátce zasalutoval a zastavil se přesně tři kroky před velitelem. Jeho postoj byl stejně bezchybný a předpisový jako pozdrav, jenže každý, kdo Johoshe Wassermanna dobře znal, by se buď usmál nebo povytáhl obočí. Důvodem nadporučíkova neobvykle předpisového chování bylo několik pečlivě rozstříhaných plastických pásků, nalepených na tenké fólii z dekódovacího přístroje - nebo spíš to, co na nich stálo...

Major Cyclone Metax byl ztělesněním pojmu "elegán". Uniforma mu seděla jako ulitá, oči měl neobvykle modré a pleť barvy mědi. Hladké, tmavě černé vlasy si pečlivě česal a stejnou péči věnoval i zakroucenému kníru. Každý na palubě AKAI věděl, že major ke zkrocení svých knírů spotřebuje každý den spoustu pomády a námahy.

Cyclone Metax zdvihl obočí do přesně vykalkulované výšky.

"Ano, nadporučíku...?"

"Pane," pronesl zvučně Johosh Wassermann, "zpráva od pana Prvního administrátora!"

"Aha...!" zamumlal major. "Pohov, nadporučíku! A dejte mi tu zprávu, prosím!"

Rozkaz Perryho Rhodana neříkal nic víc a nic méně, než že AKAI musí okamžitě zamířit k dvojslunci Tygr-1, nejdůležitější hvězdě takzvaného sektoru Tygr, a tam zaujmout pozici hlídky a spojky - a to v době, kdy všude ve Velkém Magellanově mračnu zuřily těžké boje.

Na můstku se na okamžik zavládlo těžké ticho. Pak Metax zprávu zmačkal a vzápětí uhodil pěstí do stolu.

Nadporučík Wassermann sebou trhl.

"Co tu tak stojíte!" obořil se na něj kapitán. "Není divu, že nás posílají do pouště, když ani důstojníci nevědí, co je to disciplína! Okamžitě běžte do radiocentrály a potvrďte přijetí rozkazu. Pak propočtete kurz k Tygru-1!"

Nadporučík udělal dva kroky zpátky, nešikovně kývl a rozběhl se pryč.

Major Metax se za ním zamračeně díval. Potom si nakroutil knír. Bylo jasné, že ho Rhodanův rozkaz pořádně rozčilil. Zamával na druhého důstojníka AKAI, poručíka Aliho Abbase.

"Pane?" ozval se Abbas.

Metax mu podal zmačkaný rozkaz. Abbasovy rty se tiše pohybovaly, zatímco četl. Na tváři se mu zračilo zklamání.

"Je to pravda, pane?" uklouzlo mu.

"Neptejte se tak hloupě a podejte mi hlášení!" vyzval ho nerudně major.

"Ano, pane. Dvojslunce Tygr-1 je nejdůležitější orientační bod pro kosmickou navigaci v rámci Velkého Magellanova mračna. K určení polohy ho používali už Gurradové. Předpokládám..."

"Vaše předpoklady mě nezajímají, poručíku," skočil mu do řeči major. "Raději mi řekněte, jestli existuje možnost, že se Tygr-1 v nejbližších dnech stane ohniskem bojů."

"Ne, pane," odvětil Abbas uraženě.

Cyclone Metax nevybuchl, jak jeho podřízený očekával, ale pouze přikývl a rezignovaně řekl:

"Jen bych rád věděl, proč šéf posílá na slepou kolej zrovna nás! No dobře! Budeme holt chvíli trčet v kosmickém koutě!"

Otočil se a zamířil k mikrofonu. Stiskl aktivační tlačítko a řekl:

“Kapitán lodi posádce! Podle rozkazu Prvního administrátora dojde během deseti minut ke změně kurzu. Naším úkolem je zaujmout pozici u Tygra-1 a pozorovat kosmický prach. Konec!”

Důstojníci na můstku si vydechli. Když začal kapitán žertovat, znamenalo to, že je po bouřce. Tu nudu u Tygra-1 už nějak vydrží.

Ale právě to byl nebezpečný omyl...

* * *

Rozkaz Prvního administrátora dostali 14. prosince 2435. Dnes bylo 18. prosince téhož roku.

Už čtyři dny standardního času se lehký křižník AKAI zdržoval v bezprostřední blízkosti dvojslunce Tygr-1. V hypercentrále se už všichni smířili s tím, že tentokrát o nic zajímavého nepůjde. Veškeré přístroje prohledávaly prostor kolem Tygra-1 a sarkastická majorova poznámka, že tu nenajdou nic než kosmický prach, se ukázala být pravdivá.

Žádný div, že nálada na palubě rapidně klesá, pomyslel si Johosh Wassermann.

Bez zájmu pozoroval svůj talíř a krájel jídlo na stále menší kousky. Když si někdo vedle něj nahlas odkašlal, podmračeně vzhlédl. Hned se ale pousmál.

“Poručík Maraun!” zvolal s hraným vytržením. “Ale prosím, posad’te se! Teší mě, že si zase jednou mohu popovídat se vzdělaným člověkem.”

Mana Maraun se zdrženlivě usmál.

“Potěšení je na mé straně, nadporučíku.”

Johosh Wassermann stáhl bolestně obličej. Když Venušan promluvil, začalo řinčet nádobí ve skříních. Pak se ale zase usmál.

Měl totiž opravdu radost, že se s Maraunem setkal právě teď, protože měl volno. Maraun neměl smysl pro humor a dalo se z něj krásně utahovat - a myslel příliš pomalu, než aby se mohl hned revanšovat. Zkrátka a dobře, prvnímu důstojníkovi přišel náramně vhod jako bleskosvod.

Mana Maraun se obezřele usadil na židli naproti nadporučíku Wassermannovi. Stejně obezřele vzal do rukou jídelní lístek a studoval nabídku palubní kuchyně.

Wassermann si zatím prohlížel Venušanův široký obličej. Neobvykle bledá plet’ působila nemocně, byla však jen výsledkem prostředí, v němž Maraun vyrůstal. Bezbarvé vlasy a stejně bezbarvé kotlety netvořily žádný kontrast. Jen obrovské ruce a svaly napínající uniformu prozrazovaly něco o těžkém boji kolonistů s tvrdou planetou.

“Mohl bych vám doporučit volská oka se slaninou, poručíku,” nadhodil Wassermann vyčkávavě.

Maraun stáhl štítivě obličej.

“Děkuji,” řekl hlasitě a rozvážně, “ale volská oka můj žaludek neudrží. Ah...!” Několikrát polkl.

“Copak?” divil se na oko Wassermann. “Nemáte rád volská oka? Ale můj milý poručíku! To si jistě jen namlouváte. Poslouchejte: Moje teta z matčiny strany měla neteř, a její bratr si také namlouval, že nemůže volská oka vystát. Potom musel na obchodní vesmírnou cestu a dostal se na loď, jejíž šéfkuchař dělal volská oka čtyřikrát týdně! A co byste neřekl: Když se dostal domů, nechtěl jíst nic jiného, bílek musel být ještě měkký a...”

Zarazil se a s námahou zachoval vážnou tvář, když viděl, jak Maraun zezelenal.

“Ale copak je vám, poručíku?” zeptal se jako by nic.

Mana Maraun si utřel z čela chladný pot a upřel na nadporučíka prosebný pohled.

“Prosím, nadporučíku!” zakoktal se. “Já... Nemohu to snést.”

Wassermann rozhořčeně zakašlal.

“Ale poručíku!” zašeptal. “Jak se to chováte u stolu?”
Maraun si nepřítomně otřel tvář ubrouskem.
“Prosím o prominutí, pane. Není mi dobře.”
Wassermann se okamžitě zatvářil ustaraně.
“Ach, ale to je mi líto. Snad za to nemohou ta volská oka, myslím to, co jsem o nich vyprávěl!”
Poručík Maraun zavrtěl mlčky a se zmučeným výrazem hlavou.
Nadporučík si oddechl.
“To mě těší, poručíku, opravdu těší. Jednoho dne jim ještě přijdete na chuť. Kdybyste věděl, jak naše kuchyně...”
Zmlkl, protože si všiml, že Venušan zoufale bojuje s nevolností.
“Víte co, poručíku! Objednám nám každému Guckyho flip. Uvidíte, že vám hned pomůže!”
S potlačovaným úšklebkem stiskl tlačítka na nápojovém automatu. Krátce nato se na stole objevily dvě sklenice. Wassermann jednu vzal a zdvihl ji do výše očí.
“Na zdraví, můj milý Maraune!”
Poručík váhavě uchopil druhou sklenici a skepticky se na ni zahleděl.
“Tohle má být Guckyho flip, pane?” zeptal se pochybovačně. “Pije myšob vůbec alkoholické nápoje?”
“Aby ne!” odvětil nadporučík přesvědčivě. “Prakticky na nich vyrostl.”
Poručík Maraun si vzdychl. Zvedl sklenici, kývl Wassermannovi - a jediným douškem ji vyprázdnil.
Johosh Wassermann jen opatrně usrkl. Zbytek vylil rychlým pohybem do odpadového otvoru na své straně stolu.
Maraun několik vteřin mlčel. Seděl s otevřenými ústy, ruku se sklenicí nataženou daleko před sebou. Oči mu vylézaly z důlků.
“Uuh!” udělal nakonec.
“Pomohlo to, že?” zeptal se nadporučík.
“Málem mi to vyrvalo vnitřnosti, pane,” zasténal poručík, kterému stékaly slzy po tvářích. “A tenhle... ehm... tenhle flip že vynalezl Gucky?”
Johosh Wassermann vážně přikývl.
“Myšob tvrdí, že tak přišel ke svému nádhernému hlodáku.”
“Hlo... hlodáku?” breptal Maraun. Alkohol účinkoval.
“Jistě! Flip podporuje růst,” tvrdil už nadporučík zcela neomaleně.
Mana Maraun si začal ohmatávat dásně. Nadporučík si uvědomil, že pro další vtípky už jako objekt nepřichází v úvahu. Kývl na kolemjdoucího seržanta.
“Pane...?” zeptal se seržant. “Seržant Halaw, pane!” dodal pak.
Johosh Wassermann se zamračil.
“Zaved'te prosím tady poručíka do jeho kabiny, seržante,” požádal ho pak.
“Ano, pane!”
Nadporučík se za nimi díval a vrtěl hlavou. Pak ho něco napadlo. Rychle se podíval na hodinky a zkameněl. Před osmi minutami měl být na můstku!
Najednou měl pocit, že za legraci s Venušanem bude muset draze zaplatit...

2.

Poručík George Terminov vytáhl jet prudce do výšky. Ještě jednou ověřil kurz, pak otočil hlavu.
“Všechno v pořádku, Luigi?”
“Všechno v pořádku, Georgi!” potvrdil poručík Bernardo. “Lokalizace funguje bezvadně.

Třeba zase něco chytíme!"

George Terminov se zasmál. Vzpomínal si na poslední kontrolní let před čtyřiaadvaceti hodinami. Stejně jako ostatní padesát čtyři piloti, kteří právě zkoumali prostor kolem čtvrté planety Keeganovy soustavy, nepočítal ani on s pozitivním výsledkem. Pokud na druhé planetě, zvané Keeg, ještě vůbec byli nějakí Generálové, chovali se každopádně dost pasivně.

Jenže potom hyperlokátor najednou zjistil mimo dráhu šestého měsíce slabý impuls. Ukázalo se, že se jedná s největší pravděpodobností o vesmírnou loď s kurzem k třetímu měsíci čtvrté planety.

Poručík Terminov podal předpisové hlášení a přešel do lineárního prostoru. Když se vrátil do Einsteinova vesmíru, byl už jen tři kilometry od neznámé kulové lodi.

Pak se stalo něco nanejvýš podivného. Neznámá síla uchopila jet a vlekla jej k cizí lodi. Oba mladí astronauti mohli jen bezmocně přihlížet, jak je jejich stroj vtahován do hangáru.

Na místě však s úlevou zjistili, že je ulovila loď Svobodných obchodníků ze soustavy Boscykovy hvězdy. Uvolnění se mísilo se vztekem, že se nechali nachytat. Po návratu na CREST IV podali hlášení a od té doby se jich kamarádi neustále vyptávali, kdypak zamýšlejí "ulovit" další obchodnickou loď.

Luigi Bernardo se ušklíbl.

"Když to tak vezmeš, měli z nás nahnáno. Přece jen jsme se u nich objevili jen tak z ničeho nic!"

Terminov zvažněl.

"To je pravda. Ale vsadím se, že překvapení nebyli. Čekali nás. Rád bych jen věděl, odkud znali naše záměry."

Luigi pokrčil rameny.

"To není důležité." Zívl. "Myslím, že jsou to všichni prima chlapíci, i když trochu snobové. Hlavně ten král Danton se mi líbí."

"Mně taky," odvětil Terminov. "Jen by si neměl pořád dělat legraci ze šéfa."

"Ale co! Myslí to přece dobře. Bez něj bychom měli jen pět tisíc howalflektorových přileb, nebo v podstatě žádné, protože i těch pět tisíc bylo od něj. Ted' nám jich nechal poslat dalších patnáct tisíc. Copak to nic neznamena?"

"Hm!" protáhl Terminov. "Je trochu moc dokonalý, tenhle Danton, ne? Chtěl bych vědět, kde bere tisíce vysoce kvalifikovaných vědců a specialistů, kteří mu konstruují howalflektorové síťky a všechno ostatní, čím předčí imperiální flotilu..."

"Jednoho dne nám to řekne sám."

"Optimisto!"

Terminov se opět věnoval kurzu. Za šest hodin se vrátí na CREST IV.

Ale nepočítal s Perrym Rhodanem.

Za pět minut přišel všem hlídkovým lodím nový rozkaz z vlajkové lodi. Měly okamžitě nabrat kurz na druhou planetu a shromáždit se mezi číslem tři a dvě v přesně označeném sektoru, kde budou vzaty na palubu. Terminov a Bernardo si vydechli.

Čekání skončilo.

* * *

Perry Rhodan zuřil.

"Řekl jsem mu, že tu má být přesně ve 21:00 standardního času! Plukovníku Akrane, nechejte vystřelit červenou signální raketu. Jestli se ani pak neohlásí, tak ať si pro mě za mě klidně užene třeba zápal plic!"

Míněn nebyl nikdo jiný než Roi Danton, král Svobodných obchodníků z Boscykovy soustavy.

Nikoho na můstku CRESTU IV neudivilo, že Rasto Hims, který Rhodanův výbuch

sledoval prostřednictvím telekomu, bouřlivě protestoval.

"FRANCIS DRAKE v žádném případě neodstartuje bez krále, pane!" křičel rozhořčeně. "Nemůžete nechat mého pána na té jedovaté, ledové planetě!"

Rhodan vyskočil a vytrčil bradu.

"FRANCIS DRAKE je po dobu "Operace Symfonie" pod mým velením. Nezapomínejte na to, pane Himsi! Jestli odmítnete třeba jediný můj rozkaz, nechám vaši loď zničit. Rozuměl jste?"

Na obrazovce telekomu bylo jasně vidět, jak kapitán lodi Svobodných obchodníků zbledl.

"Toho se neodvážíte, pane!" zvolal nezvučně. "Zapřísahám vás u všeho, co je vám svaté!"

Rhodan se pohrdavě usmál.

"Přestaňte hrát na city, pane Himsi. Plukovníku Akrane, byla signální raketa vystřelena?"

Merlin Akran, kapitán CRESTU IV, mlčky přikývl.

Šlechtic Rasto Hims stiskl rty.

"Pane!" vyhrožoval vzrušeně. "Upozorňuji vás, že bojová síla FRANCISE DRAKEA není rozhodně menší než CRESTU IV..."

"Má to snad být vyhrůžka?"

V příštím okamžiku můstkem proletěl ostrý závan vzduchu, typický pro rematerializaci teleportérů, a vzápětí se objevil Gucky s Dantonem. Svobodný obchodník si sundal přilbu a s úsměvem se uklonil.

"Bonsoir, grandseigneur! Jak mi sdělilo toto ušlechtilé zvíře, pán všech myšobů, zachtělo se vám mé královské přítomnosti."

Perry Rhodan zrudl vztekem. Když však z řad svých astronautů zaslechl tichý smích, ovládl se.

"Monsieur Dantone," řekl sarkasticky, "moje trpělivost je veliká. Nemyslete si ale, že ji může každý zneužívat!"

Roiova tvář zůstala zcela vážná.

"Musím s vámi souhlasit, grandseigneur. Povězte mi jméno toho ničemníka, který zneužil vaši trpělivosti, a já pověřím svého osobního sluhu, aby mu udělil lekci."

Položil si dlaň na srdce a pohlédl na Prvního administrátora tak oddaně, že se Gucky chtěl nechtě rozesmát. Větší část posádky se okamžitě přidala. Umlčel je teprve plukovník Akran, když na okamžik zapnul poplach.

Roi Danton si zakryl uši dlaněmi.

"Ach, jaký příšerný hluk," stěžoval si trpce. "Kde je můj služebník Oro? Ať mi přinese flakón se zázračným extraktem!"

"Myslí svou čichací lahvičku," vysvětlil Gucky.

"Mon Dieu!" zaúpěl Roi. "Čichací lahvičku! Jak ordinérní výraz!"

Rozhlédl se, a když zjistil, že Oro Masut je už jen několik kroků od něj, vzdychl, zavřel oči a šikovně předstíral mdloby...

Oro Masut ho zachytil.

Vytáhl ozdobnou lahvičku, otevřel ji a podržel ji Dantonovi pod nosem. Pak vrhl na Prvního administrátora vyčítavý pohled.

"Vyčerpá se, pane!"

Rhodan se vztekle nadechl.

"To je pravda, grandseigneur!" ozval se Danton a opět zavřel oči.

První administrátor se prudce odvrátil. Gucky za ním neohrabaně hopsal.

"Člověk se na něj prostě nemůže zlobit, vid', Perry?"

Rhodan na něj přes rameno vrhl rozzlobený pohled. Přešel k interkomu, spojil se s radiocentrálou a přikázal:

"Přesně ve 21:30 vyšlete radiogram, připravený pro operaci Symfonie!"

* * *

Když Perry Rhodan vydal povel ke startu, byl to pro něj historický okamžik.

Rudožluté slunce s několika planetami, nazvané podle hrdinného pozemského prospektora Keeganova soustava, bylo pro Prvního administrátora Solárního impéria něčím víc, než pouze soustavou, která se stala základnou hypnokrystalů.

Na druhé planetě této hvězdy se poprvé od invaze krystalových agentů podařilo nalézt vyhodnotitelnou stopu. Od té chvíle se dařilo postupně dobývat další a další mocenská centra hrozivého protivníka, celkem dvacet devět původních planet, a díky přeměně atomární struktury minerálu se podařilo moc krystalů podstatně oslabit.

Na takzvaných programovacích planetách a na palubě obřího robota OLD MAN však ještě existovalo neznámé množství krystalů. Otázka byla, jestli se ony krystaly rovněž přeměnily a tak se staly neškodnými, nebo ne.

Perry Rhodan se domníval, že "zatemnění" mateřského krystalu na ně nemělo žádný vliv. Proto nařídil na 18. prosince roku 2435 pozemského času koordinovanou operaci s krycím názvem "Symfonie".

Ve stejnou chvíli zaútočí na osm známých programovacích planet krystalů dvacet tisíc vesmírných lodí, které do Velkého Magellanova mračna zavedl Reginald Bull, osm set lodí 14. těžké útočné flotily USO pod velením admirála Cona Baytha, sto bojových lodí generála Emse Kastoriho a přidružené svazy Gurradů.

Důležitou úlohu hrál Keeg, druhá planeta Keeganovy hvězdy, a Rhodan si ho ze zcela určitého důvodu vyhradil sám pro sebe...

CREST IV a FRANCIS DRAKE opustily třetí měsíc čtvrté planety. Roi Danton zaujal místo vedle Prvního administrátora. Výměna názorů z dnešního večera se zdála být zapomenuta, ale oba muži věděli, že to v nich i nadále vře - a že stačí jen nepatrná záminka, aby se zuřivou silou vypukla hádka.

Přitom měl konflikt mezi nimi opravdu jednostranný charakter.

Roi Danton si uvědomoval, že by ho mohl vyřešit jediným slovem, protože byl Rhodanovým synem. Ale mladý Michael Reginald Rhodan ten konflikt potřeboval, aby udržel své inkognito. Musel hrát nestydatého, dandyovského obchodníka, aby nebyl poznán - a hrál svou roli tak dobře, že pokaždé vyvolal mezi Pozemšťany salvy smíchu.

Jen jeho tělesný strážce Oro Masut znal jeho skutečnou totožnost. Zasvěcený byl také Melbar Kasom, etruský průvodce admirála Atlana. Ale oba mlčeli.

Dantonovo tajemství znal však ještě někdo. Tento zasvěcenec se však střežil zmínit se Dantonovi, Masutovi nebo Kasomovi byť jen slovíčkem o tom, že Masuta i přes jeho myšlenkový blok telepaticky prokoukl.

Tajným zasvěcencem byl, jak jinak, myšob Gucky.

* * *

Moskyty se sotva stačily shromáždit mezi třetí a druhou planetou soustavy Keegan, když už se z lineárního vesmíru vynořili oba obři.

Poručík Terminov pochybovačně potřásl hlavou.

"Nevím, Luigi, ale připadá mi, že dvě lodi jsou na takovou operaci, jakou představuje dobytí cizí planety, trochu málo..."

"Ale co!" opáčil poručík Bernardi. "Kdybych já byl Perry Rhodan, troufl bych si dobýt Keegan jen s CRESTEM IV."

"Ty ale nejsi Perry Rhodan," usadil ho Terminov ironicky. "Naštěstí!"

"Proč naštěstí...? Když si představím, jak jako První administrátor procházím řadami

svých elitních vojáků a..."

"...a jak se konečně začneš věnovat práci, příteli!" dokončil Terminov suše.

Bernardo sebou trhl, něco zamumlal a začal určovat pozici vysílače, který vysílal kódový impuls jejich jetu.

Ještě než skončil, rozzářila se obrazovka telekomu. Shlížela z ní ostře řezaná tvář druhého důstojníka CRESTU IV a hlas majora Hegmara se ostře otázel:

"CM-I-33, kdy od vás konečně dostanu potvrzení?! Á, to je přece Bernardo, že? Po ukončení manévru se u mě hlase, poručíku, a pilot rovněž!"

"Ano, pane!" souhlasil Bernardo nešťastně.

"Tady to máme!" nadával Terminov. "Ty a tvoje nekonečné plané řeči!"

"Ty jsi začal!" protestoval Bernardo.

"Potvrzení!" připomněl mu Terminov, že ještě neskončili.

Luigi kvapně potvrdil pozici. Krátce nato dostali povel k nalodění.

Poručík Terminov korigoval kurz a podařilo se mu dokončit manévr jako druhý. Než se však stačili ohlásit u majora Dravá Hegmara, zavolal si je oba major Hole.

"Vypadá to na bojovou akci," poznamenal Bernardo.

Major Hole Hole už na ně čekal.

"Dobře, že jste tu, pánové," přivítal je. "Naše flotila dostala od šéfa rozkaz vysadit na planetě Keeg tisíc mužů hvězdné pěchoty. Ostatní flotily poskytnou zbylých pět tisíc mužů první útočné vlny."

"Pět tisíc mužů, pane?" vyhrkl překvapený Bernardo.

Major Hole na něj pohlédl. Pozemský Eskymák byl poměrně malého vzrůstu, zato ale pořádně široký. Zdálo se, jako by se pořád trochu šklebil, ale bylo to klamné zdání. Major byl naprosto vážný muž a chtěl být i vážně brán.

V boji se někdy choval jako zuřivec, a jako zázrakem dosud vždy vyvázl se zdravou kůží. Tvrdil, že za to vděčí amuletu, který stále nosil na hrudi.

"Ano, samozřejmě," řekl ironicky, "kde se tak nejednou najde pět tisíc mužů, že...? Skoro to hraničí se zázrakem, ne?"

Trochu zvýšil hlas.

"Mladý muži, když jsem byl tak starý jako vy, ani ve snu bych si nedovolil klást svým nadřízeným takové všetečné otázky. Co je vám do toho, kde vezmeme pět tisíc mužů? Mohu vám prozradit, že se jedná jen o předvoj. Jakmile přistane, bude následovat dalších patnáct tisíc mužů. Máte ještě další podobné otázky, poručíku Bernardo?"

Luigi Bernardo se postavil do pozoru.

"Ne, pane!"

"Jak laskavé!" posmíval se Hole.

"Příště si už nepleťte nadřízeného s informační kanceláří, jasné?"

"Ano, pane!" vyhrkl Luigi zoufale.

"A teď maňte do korvety, poručíku!"

"Ano, pane!"

Luigi sklapl podpatky a otočil se, když vtom ho zadržel nový rozkaz.

"Stát, poručíku!"

Luigi se překvapeně vrátil.

"No...?" zeptal se major. "Už nemáte otázky?"

"Voják neklade otázky, pane," odvětil rychle Luigi. "Poslouchá a basta!"

"V tom případě bych se teď na něco zeptal já vás," opáčil Hole přátelštějším tónem. "K jaké korvetě byste to odsud běžel, chlapče?"

Luigimu v té chvíli došlo, kde udělal chybu. Zapomněl, že nutné otázky byly vždycky oprávněné - a že voják byl dokonce povinen je položit. Ale Luigi nebyl nadarmo známý jako hlavička, která se dokázala dostat i ze zdánlivě bezvýchodné situace.

"Zeptal bych se v hangáru, do které korvety jsem byl přidělen jako pilot, pane," řekl kvapně.

"Tak!" zabručel major zklamaně. "Řekl bych sice, že vás to napadlo až po mé otázce, ale bohužel vám to nemohu dokázat."

"Považuji to za nepodstatné, pane," ujišťoval ho Luigi. "I kdyby byla vaše domněnka správná, napadlo by mě to nejpozději v hangáru."

"To není špatná odpověď." opáčil major. "Ale teď marš, pane jasnovidce! Poletíte v KC-9!"

Obrátil se na George Terminova.

"A vy se přestaňte škodolibě šklebit! KC-8, rychle!"

Poručík Terminov neprodleně zamířil do hangáru. Sotva zaujal místo pilota v KC-8, zakvílely v CRESTU IV poplašné sirény.

* * *

Perry Rhodan vypnul alarm a aktivoval interkomový okruh. Prostřednictvím telekomu bylo jeho sdělení zároveň přenášeno i na FRANCISE DRAKEA.

"Cíl naší dnešní akce znáte," začal bez okolků, "a víte také, že nám jde v první řadě o zničení krystalů na Keegu, pokud se nepřeměnily na howalgonium."

Odmlčel se a vážně pohlédl na Roie Dantona.

"V souladu se zákony Solárního impéria ještě před útokem na Keeg oficiálně vyhlásím válku Generálům, kteří planetu obsadili z rozkazu krystalů. Bojím se však, že nám Keeg nepředají bez boje.

Nedá se bohužel počítat ani s tím, že Generálové kapitulují po přistání naší pěchoty. Proto vás prosím, abyste při akci nevycházeli z toho, že lze zlomit odpor, dokud bude naživu ještě jediný Generál. Konec!"

Vypnul zařízení.

"Chcete k tomu něco dodat, monsieur Danton?"

Svobodný obchodník se potměšile usmál.

"Ne, grandseigneur. Zjišťuji, že jsem v úplném souladu. Ale jestli dovolíte, abych vám vyslovil kompliment: Nikdy na nic nezapomínáte, že?"

"Kompliment vám vracím," opáčil Rhodan suše. "Bez vás bych mohl na Keegu vysadit jenom roboty."

Roi si vzdychl.

"Ano, to by bylo hrozné, grandseigneur. Muži neradi přenechávají svou práci bezduchým strojům."

Vytáhl tabatěrku posázenou drahými kameny a dopřál si pořádnou dávku šňupacího tabáku. Pak kýchl.

"Jak to vlastně chutná?" zajímal se Gucky, který se svým synem Jumpym seděl poblíž.

Roi Danton stáhl obličej.

"Ale, monsieur Gucky, už zase hovoříte řečí prostého lidu! Muž urozené krve by měl..."

"...přes to mlčky přejít," doplnil Jumpy.

Perry Rhodan se vesele zasmál. Dantonovi se na okamžik nepodařilo udržet svou masku a ušklíbl se.

"Lokalizace!" přerušil je hlas z interkomu. "Svaz vesmírných lodí, zhruba pět set lehkých a středně těžkých jednotek ve směru od slunce!"

"To je Smíšený lehký bojový svaz pod velením generála Drokuse," vysvětlil Rhodan. Přepojil se do radiocentrály.

"Požadujte identifikaci!"

Ale zaměřovači hlásili ještě další svaz ve směru od první planety. Sto padesát

hruškovitých lodí se rychle blížilo ke Keegu.

"To by měl být Noolahkův svaz," řekl Rhodan s úsměvem. "Vidíte, že nejsme sami."

"Rozumím," poznamenal Roi Danton, "monsieur skrýval až do konce trumfy v rukávu, tak nač ještě čekáme?"

"Ano, nač ještě čekáme?" opakoval Gucky jako ozvěna. "Mám tam skočit a vysondovat situaci, šéfe?"

"Všetečný tvor!" stěžoval si Danton.

"Který ale zachránil celé národy," odrazil ho myšob. "Mnoha lidem pomohl! A byly časy, kdy se to vděčně uznávalo."

Danton na něj zkoumavě pohlédl. Zdálo se mu, že myšob naráží na něco, co se odehrálo mezi nimi dvěma. Nedokázal si však vzpomenout na nic takového z poslední doby - a že by Gucky mohl mít na mysli Michaelovo mládí v Terranii, to ho nenapadlo. Pocit stísněnosti v něm přesto zůstával.

"Proběhla identifikace," ozvala se radiocentrála. "Generál Drokus se hlásí se Smíšeným lehkým bojovým svazem."

Rovněž se hlásí Gurrad jménem Noolahk a dává svůj svaz pod velení Prvního administrátora."

"Díky!" opáčil Rhodan.

Stiskl tlačítko interkomu.

"Rhodan všem velitelům svazů. Rozkaz SLA-22 nabývá účinnosti. Očekávám hlášení do 22:15. Konec!"

Vstal.

"Jdu do radiocentrály a nechám poslat osazenstvu Keegu vyhlášení války!"

Odpověď na vyhlášení války nepřišla. Generálové nereagovali ani na výzvu, aby planetu předali imperiální flotile dobrovolně.

Svobodný obchodník se obrátil na svého osobního sluhu.

"Co si myslíš, existuje šance uzavřít s Generály mír, Oro?"

"Záleží na tom, jestli jsou krystaly na Keegu ještě aktivní, můj králi. Ty ubohé bytosti nejsou přece ničím jiným než otroky krystalů. Nemají vlastní vůli."

Danton přikývl.

"Snad nezabijí zajatce, až zjistí, že Keeg neudrží..."

"Myslíte zotročené posádky výzkumných lodí?"

Orova tvář se zatemnila.

"Obávám se, že těm chudákům už není pomoci. Už jsou příliš dlouho vystaveni hypnosuggestivnímu vlivu krystalů. Bylo by pro ně lepší, kdyby byli mrtví."

"Něco takového byste neměl ani vyslovit, Oro! Dokud žijí, mají právo počítat s veškerou pomocí, kterou jim můžeme nabídnout!"

Etruský obr pokrčil rameny.

"Nechtěl jsem naznačovat, že pomoc nemá smysl!"

"Všichni muži pozemních komand do člunů!" rozlehl se náhle z reproduktorů Rhodanův hlas.

Oro Masut si rychle začal natahovat bojový skafandr. Roi Danton odložil paruku a zaklapl přilbu. Gucky se teleportoval ve svém stříbrobílém skafandru.

"Poslední výzva!" ozvalo se z reproduktorů. "Pánové Danton, Masut a Guck se do deseti vteřin dostaví na palubu KC-9! Konec!"

"Pan Guck!" vyhrkl Gucky vztekem. "Takhle mi neříká, ani když je pořádně naštvaný!"

"Rychle!" řekl Roi. "Musíš nás teleportovat, Gucky. Jinak to nestihneme!"

Myšob se rozzářil.

"Jo, kdyby mě nebylo..."

Natáhl packy a oba muži se ho Chytili. Pak "skočil".

3.

Povrch Keegu se rychle přibližoval. Zatím nebyly patrné žádné známky obrany. Snad se Generálové báli obrovské flotily, která kroužila nad jejich planetou a čekala jen na projev odporu.

Perry Rhodan a Roi Danton měli pod přilbami ještě howalflektorové helmy Svobodných obchodníků, které se osvědčily už při akci na planetách Danger. Mikroabsorbéry umístěné nad čelem zabraňovaly vyzařování charakteristických impulsů howalgonia, takže lokalizace nebyla možná.

Všech pět tisíc mužů hvězdné pěchoty mělo takové helmy. Bez nich by nemohli na planetě ovládané hypnokrystaly vůbec přistát.

První administrátor se obrátil na velitele svazu pomocných člunů.

"Co vyvozujete ze skutečnosti, že jsme nenarazili na odpor, majore Hole?"

Roi Danton se usmál.

Pro jeho otce bylo typické, že se ptal jiných lidí na jejich názor i tehdy, když už sám měl svůj vlastní.

"Taktické důvody, pane. Generálové nemohou kvůli flotile riskovat zahájení palby už teď. Musí nás nechat přiblížit, aby naše lodní děla nemohla zasáhnout, aniž by poškodila i nás samé."

Rhodan přikývl.

"To by byl logický důvod, majore. A co můžeme udělat, abychom tenhle tah Generálům pokazili?"

"Porazit protivníka jeho vlastní zbraní, pane," opáčil major Hole lakonicky. Zřejmě neměl rád, když se ho někdo zbytečně vyptával.

První administrátor se s pochopením usmál.

18

"Jestli jsem vás správně pochopil, majore, pak byste na mém místě doporučoval přistání uprostřed nejdůležitějších zařízení na planetě, aby ani generálové nemohli použít těžké zbraně, že?"

"Přesně tak, pane!"

Rhodan se obrátil na Svobodného kupce.

"Souhlasíte, monsieur?"

Roi se lehce uklonil.

"Považuji ten nápad za brilantní!"

"Pak uvidíme, co mu řeknou Generálové!"

Telekomem dal všem pilotům rozkaz přistát v největším vesmírném přístavu na severním pólu planety v bezprostřední blízkosti důležitých zařízení.

Korvety zrychlily. Brzy přelétaly nad pobřežím severního kontinentu. Pod nimi byla spousta malých přístavů a loděnic. Vypadaly stejně opuštěně jako při první expedici minulý měsíc.

"Divím se, že jsou krystaly a jejich otroci tak pasivní," přemýšlel Danton nahlas. "S těmi tisícovkami hruškovitých lodí tam dole by přece mohli klást naší operaci účinný odpor."

"Nezapomínejte, že jen málo z těch lodí je ještě schopných letu," odporoval mu Rhodan. "Přesto..." Zvážněl. "Přesto mám pocit, že všechno jde nějak příliš snadno. Možná jsou krystaloví agenti pouze zbraní jiného strašlivého protivníka, kterého ještě neznáme."

Korvety se připravovaly k přistání.

O třicet vteřin později přistála KC-9 těsně vedle bunkru, kterým Rhodan kdysi se svými lidmi pronikl do nitra planety.

V poslední chvíli se ozvala planetární obrana. Létající roboti kroužili nad korvetami a ostřelovali je malými bombami. Země se trásla.

Korvetám však střelba nevadila. Jejich HD-štíty ji bez námahy pohlcovaly. Zato však vystřelovaly rakety vybavené pozitronikou se speciálním programováním.

Rakety vyhledávaly startoviště nepřátelských robotů a ničily je. Teprve když bylo nebe čisté, povolil Rhodan vylovení mužstva a výstroje. Obsazení Keegu probíhalo hladce.

* * *

"Kde se jen všichni najednou vzali?" podivil se Roi Danton.

Ležel vedle Rhodana v úkrytu za shiftem, jehož energetické dělo bez ustání střílelo na bojové roboty Generálů.

Sotva sto metrů od nich byl vstup do podzemí planety. Ale už půl hodiny se nemohli dostat ani o krok dál.

"Podcenili jsme protivníka," přiznal První administrátor na rovinu. "Zřejmě se na nás připravoval od naší první návštěvy na Keegu."

Muži si už dávno otevřeli tlakové přilby, neboť na Keegu byla dýchatelná atmosféra, která se jen málo lišila od pozemské. První administrátor sraštil čelo. *Proč Generálové už dávno jednoduše nevyhodili bunkr do povětří? Času na to měli dost.*

"Takhle to dál nejde!" zamumlal.

Vedle něj zasténal Roi Danton. Žhavá střepina ho poranila na tváři. Oro Masut mu ihned nastříkal na ránu bioplazmu.

"Parbleu!" Svobodný obchodník zaskřípal zuby. "A to se musí stát zrovna teď, když u sebe nemám svou toaletní skříňku!"

"Nechtě těch nesmyslů!" okřikl ho Rhodan. "Musím přemýšlet!"

Roi odstrčil Ertrusana trochu stranou a střílel na útočící roboty. Muže zasypal písek a střepy. Pak je ohlušila nesmírná exploze. V první chvíli si Rhodan myslel, že vybuchl jejich shift. Ale pak se otevřel průhled a jeden desátník vystrčil hlavu:

"Je mi líto, pane!" volal. "Ale museli jsme sestřelit obrovského robota, který se právě chystal zaútočit."

Roi Danton vyplivl písek, otřel si hedvábným kapesníčkem rty a prohlásil:

"Ce fut pór moi un plaisir, monsieur! - Bylo mi potěšením, pane!"

Desátník se zatvářil nechápavě a zalezl zpět. Rhodan s úsměvem zavrtěl hlavou.

"Vy jste opravdu jedinečný, monsieur Danton."

Zvážněl.

"Ale teď mě pořádně poslouchajte! Bunkr pořád ještě stojí, i když všechno kolem semlela exploze."

Roi přikývl.

"Také mě to udivuje. Myslíte na past, že?"

"Přesně tak! A sice na velmi šikovnou past. Odpor je právě tak silný, aby nás dočasně zastavil. Schválně říkám dočasně, protože za několik minut by se tu mělo objevit patnáct tisíc mužů. Pak už by netrvalo dlouho a bunkr bychom dobyli."

Danton se usmál.

"Naši muži se na to jen třesou. Tenhle psychologický moment vám připadá podezřelý?"

"Ano. Protivník doufá, že nás odpor vydráždil. Navíc jsem si jistý, že by nás mohli zatlačit zpět, kdyby chtěli. Uvědomte si, že roboti nepřetržitě útočí už půl hodiny - a řekl bych, že v přesných dávkách. Kdyby je nasadili najednou, byli bychom ztraceni."

"Což pro nás není zrovna lichotivé," opáčil Roi suše. "S vašimi argumenty ale souhlasím. Co tedy navrhuje?"

"Postarám se, aby se posily ještě chvíli bránily. Mezitím opustíme naše stanoviště a

vydáme se do velké haly kosmodromu. Tam nejspíš najdeme jiný vstup do nitra planety."

* * *

Za frontovou linií už na Rhodana s Dantonem čekalo otevřené, opancéřované vznášedlo. Vedle pilota seděl Tako Kakuta, japonský teleportér z Rhodanova Sboru mutantů. Rhodan si ho speciálně vyžádal z CRESTU IV, protože byl obeznámený s poměry v podzemních zařízeních na Keegu.

Kdo teleportéra neznal, nikdy by neuvěřil, že je mu už více než čtyři sta padesát let, že jeho černé oči viděly víc, než smrtelník kdy za svůj život spatří.

"Všechno připraveno, pane," ohlásil a pomohl Prvnímu administrátorovi nastoupit.

Rhodan se vděčně usmál. Dělal mu dobře, že v něm Kakuta nevidí pouze nadřizeného, ale i přítele. Mezi Nesmrtelnými to tak bývalo, vždyť společně procházeli staletími, zatímco vyrůstaly a opět umíraly další a další generace.

I Roi Danton se usmál, avšak zdrženlivě, i když mu to dalo práci. Tako Kakuta ho často houpal na kolenou, když byl malý. Vyprávěl mu prastaré ságy z minulosti japonského lidu, mluvil o nebezpečných dobrodružstvích ve vesmíru a občas malého Mikea Rhodana i utěšoval, když ho něco trápilo. Jen nerad hrál před Kakutou své divadlo.

Perry Rhodan se spojil s CRESTEM IV. Plukovník Merlin Akran se ozval téměř okamžitě.

"První známky osídlení na obou ostatních kontinentech, pane. Dva průzkumné letouny se nevrátily. Předpokládáme, že byly zachyceny tažným paprskem a bylo jim zabráněno vyslat zprávu."

"Krystaly...?" zeptal se Rhodan stručně.

"S velkou pravděpodobností, pane. John Marshall říká, že na každém ze tří kontinentů existují určité koncentrace krystalů, které vyzařují hypnosugestivní rozkazy. Zjistil však jen rozkazy Generálům - a pochopitelně i pěchotě."

Merlin Akran se zasmál.

"Prý mají odhodit zbraně a vzdát se Generálům."

Perry Rhodan se smál s ním.

Skutečnost, že krystaly nevysílají žádné rozkazy zotročeným Pozemšťanům, ho ale přiměla k zamyšlení. Znamená to, že po tak dlouhé době zajetí už neustálé ovlivňování není nutné - nebo...?

Poslední myšlenku se Rhodanovi nechtělo domyslet. Svou domněnku nevyslovil.

"Díky, plukovníku! Rozdělte podle plánu svazy k přistání na obou zbylých kontinentech. A pošlete mi posilu jenom tisíce mužů. Ostatních čtrnáct tisíc ať najde krystalové koncentrace na obou kontinentech a zničí je. Dejte jim po dvou divizích robotech. Zase se ozvu. Konec!"

Mezitím se vznášedlo dostalo k velké loděnicové hale. Už na ně čekala skupina mužů v bojových skafandrech Svobodných obchodníků. Jeden z nich přistoupil k Dantonovi a podával hlášení. Roi Danton ho seznámil s Rhodanem.

Svobodný obchodník se jmenoval Ochra Tanura a pocházel z planety Xerxes v sektoru Isis.

"Čtyři skupiny s detektory jsou už v hale," vysvětloval. "Zatím jsme žádný tajný vchod nenašli, ale v hloubce asi dvou set metrů leží špatně chráněná chodba."

Perry Rhodan se otočil ke Kakutovi. Pohledy obou mužů se setkaly a aniž by řekli slovo, vyměnili si otázku a odpověď.

"Nechtě tři skupiny pokračovat v pátrání, šlechtici Tanuro!" přikázal Danton. "Dvacet vašich lidí a jedna detektorová skupina půjde s námi. Monsieur Kakuta nás vysadí v objevené chodbě!"

První administrátor se podívil.

"Jak vás napadlo, že chci dát Kakutovi tenhle příkaz?" zeptal s nedůvěřivě. "Umíte číst myšlenky?"

Roi se zasmál.

"Non, grandseigneur, ale i pohledy umí mluvit!"

"Vy jste skutečně mimořádně všestranný člověk," poznamenal Rhodan.

Král Svobodných obchodníků se uklonil, aby zakryl úsměv. Takovou chválu z otcových úst jako syn nikdy neslyšel.

"Vous etes tres aimable. - Jste velice laskav."

Perry Rhodan svraštil čelo.

Nelíbilo se mu, že Danton kolem sebe házel francouzskými slovíčky. Tajně si umiňoval, že se tu řeč co nejdříve naučí - ale už teď věděl, že mu k tomu bude chybět čas.

"Pojďme, pánové!" řekl.

* * *

"Kdyby se vám něco zdálo podezřelé, Tako, okamžitě skočíte zpátky!" nařídil Rhodan.

Teleportér s úsměvem naklonil hlavu a v příštím okamžiku bylo jeho místo prázdné. Rhodanovo vzrušení se přeneslo i na Dantona. Několikrát přezkoušel svůj paprskomet. Zpod přivřených víček pozoroval své lidi.

Náhle se rozvířil prach a před nimi se materializoval Kakuta. Několikrát kýchl.

"Žádné nebezpečí nehrozí, pane," oznámil Rhodanovi. "Pátral jsem v okruhu asi dvou kilometrů. Stroje nefungují. Po zotročených Pozemšťanech ani stopy, ale když jsem si sundal helmu, cítil jsem silné záření krystalů. Někde dole jich musí být velké množství, a jsou aktivní."

"Poznal jste, jaké rozkazy krystaly vysílají?"

Tako přikývl.

"Dva různé rozkazy, pane. První zní *Zabijte cizince!* a druhý *Vykliďte města!* Oba jsou vysílány zároveň."

První administrátor se zamyslel. "Vzpomínáte si, jestli byla na radarových snímcích vidět nějaká města?"

"Ne, pane! Víím určitě, že na třech kontinentech na Keegu žádná města neexistují."

"Rozhodně ne na povrchu," upřesnil Danton. "Myslím, že tu jsou podzemní města."

"To je možné," připustil Rhodan. "Ale kdo v nich žije? Generálové? Ti jsou přece nasazeni k obraně!"

"Možná hypnootroci, pane," nadhodil Ochra Tanura.

"Můžete mít pravdu. Tako, dostaňte nás dolů. Vzal byste vždy dva najednou?"

Japonec přikývl.

"Jistě, pane. Na krátkou vzdálenost to není problém."

Perry Rhodan se obrátil na Roie.

"Zůstaňte prosím jako poslední tady nahoře - pro případ, že by se stalo něco nečekaného!"

Roi Danton chtěl protestovat, ale uvědomil si, že by to bylo zbytečné. Podřídil dobrovolně sebe i své lidi po dobu trvání operace Prvnímu administrátorovi.

Rhodan a Ochra Tanura byli na řadě jako první. Tako je vysadil v opuštěné strojovně.

"Vy jste kolonista z Xerxesu?" zeptal se Rhodan.

Ochra Tanura přikývl.

"Ano, pane. Ovšem druhá generace."

"Jak to na Xerxesu vypadá?"

Šlechtic se pousmál.

"Spousta hor, spousta stepí a spousta zvířet, pane. Bohužel je její maso nejedlé. Obsahuje

látky, které lidské tělo postupně otravují. Ale importovali jsme pozemské krávy, divoké kachny a koně. Rychle se rozšiřují."

"A snášíte xerxeské rostliny? Neobsahuje flóra stejné jedovaté látky jako fauna?"

"To ano, pane. Ale v mnohem menší koncentraci. A pozemská zvířata vytvářejí protilátky, které jedy neutralizují, a tak je maso pro lidi požitelné."

První administrátor by rád slyšel ještě víc o životě na Xerxesu. V poslední době se čím dál řídčeji mohl věnovat mladým koloniím. Ale Kakuta mezitím dopravil na místo celou skupinu.

* * *

"To je výrobní hala, kde jsme objevili zotročené Pozemšťany!" oznámil Roi Danton.

Perry Rhodan se zastavil. Nikde nebylo nikoho vidět. V programovacím otvoru nejbližšího stroje ještě vězela šablona. Někdo ji tam vložil, aby dosáhl změny ve výrobě a montážním programu, ale dál se nedostal.

První administrátor šablonu zámysleně vytáhl. Kdo se jí asi dotýkal naposled? Pozemšťan?

"Nadporučík Billy Haffgus a poručík Karge Elrox...", zamumlal.

"Pardon," ozval se Roi. "Je ne comprends rien!"

"Jak prosím?" tázal se Rhodan.

"Míním jsem, že nerozumím, proč ta jména. ... Ach!" Král se uhodil dlaní do čela.

"Nejmenovali se tak ti dva muži, které jsme tu potkali?"

"Ano, ta jména měli našitá na rukávech," řekl Rhodan sklíčeně.

Roiovi potměly oči. Rhodan pokračoval:

"Je to hořké, když se nedá pomoci. Kdybychom jen věděli, kdo na nás krystaly poštlal!"

"Jeich páni nás činí odpovědnými za neznámý zločin, který se měl kdysi dávno stát v Mléčné dráze. Kdybych jen..."

První administrátor zdvihl varovně dlaň.

"Ticho! Neslyšel jste nic?"

Danton ztuhl.

"Ne, pane," zašeptal šlechtic Tanura.

"Co to, bylo?" zeptal se Danton.

"Nějaký zvuk," šeptal Rhodan. "Jako by něco těžkého..."

Ion ztuhl.

Tentokrát to slyšeli všichni.

Něco se plížilo podél protilehlé stěny. Perry Rhodan se rozhlédl, ale Taka Kakutu nebylo nikde vidět. Teleportér byl na výzvědách.

Rhodan vyskočil na nejbližší transportní pás a z něj přeskakoval na další. Roi a ostatní ho následovali. Za chvíli byli u protější zdi. Před zavřenými dveřmi se První administrátor na okamžik zastavil. Odjistil paprskomet, položil dlaň na místo, kde byl ve dveřích tepelný zámek, a uhnul stranou.

Dveře se odsunuly. OchraTanura proskočil otvorem a otočil se rychle kolem vlastní osy.

"Nic!" zavolal tiše.

Rhodan a Roi ho pomalu následovali. Prudce sebou trhli, když znovu zaslechli podivný zvuk. To, co ho působilo, však nebylo vidět.

Roi Danton si lehl na zem a přitiskl ucho k podlaze. Pak přikývl.

"Přichází to zdola."

"Otázka zní, jak se tam dostaneme my," konstatoval Tanura.

"Kakuta!" prohlásil Roi.

Jako by ho přivolal, stál teleportér najednou vedle něj. Rhodan ukázal na podlahu.

“Už jste byl tam dole, Tako?”

“Jistě, pane,” odvětil teleportér vyčítavě. “Vždycky zkontroluji všechny přilehlé místnosti.”

Znovu se ozvalo smýkání.

“A...?” zeptal se Rhodan.

Tako Kakuta se nevinně usmál.

“Robot, pane. Chtěl na mě zaútočit, tak jsem mu zničil pozitroniku dezintegrační střelou. Leží tam dole a bezmocně mává rukama a nohama.”

“Il est impossible!” zasténal Roi Danton v hraném zoufalství. “Je prostě nemožný, tenhle monsieur Kakuta!”

Teleportér se na něj usmál.

“To už mi říkali mnozí, pane, mezi nimi dokonce i několik lidí.”

“Chcete tím snad naznačit, že já nejsem člověk?” naježil se Danton.

“Zeptejte se Darwina blahé paměti,” opáčil Kakuta zdvořile. “Bude vám moci přesně říci, jestli lze vzpřímeně kráčející opici už počítat k druhu Homo sapiens.”

Roi o několik kroků ustoupil.

“Oro!” zavzdychal. “Můj vonný flakón! Omdlívám!”

Teleportér pohlédl na Prvního administrátora.

“Mám ho teleportovat k tomu robotovi, pane?” zeptal se vážně. “Možná by ho probral...”

Roi Danton okamžitě vyskočil.

“Pardon, monsieur Kakuto! Je ne voulais pas vous froisser!”

Tako si vzdychl.

“A já si myslel, že se chcete na to monstrum podívat zblízka, pane.”

Danton se rozzářil.

“Ale jistě, monsieur! Už se velmi těším!”

Tako ho popadl za paži, zatímco Rhodan položil ruku mutantovi na rameno. V mžiku se ocitli ve spodní místnosti.

Roi Danton si přidržel před očima lorňon a rozhlédl se kolem.

“Nu, monsieur Kakuto, kdepak je ten váš robot?”

“Před chvílí tu ještě byl! - Podívejte, tady po něm zbyly rýhy v podlaze!”

Rhodan se na něj vážně zadíval.

“Jste si opravdu jistý, že jste mu zničil pozitroniku, Tako?”

“Ano, pane. Pohyby byly způsobeny pouze motorickou sekcí. Robot nemohl utéci.”

I Roi zvažněl.

“To znamená, že je tu robotů víc. Navrhují, Kakuto, abyste zničil dezintegrátorem kus stropu, ať se sem dostanou mí muži.”

“Můžu je přece teleportovat, pane!”

“Ne!” rozhodl Rhodan. “Pan Danton má pravdu. Teleportace trvá příliš dlouho a navíc nevíme, jak často budeme ještě vaše paraschopnosti potřebovat.”

Tako se s úsměvem uklonil.

Rhodan a Danton přešli k levé postranní zdi, aby Takovi nepřekáželi. Opřeli se o chladivý kov - a v příštím okamžiku zmizeli.

* * *

Když se rematerializovali, hleděli do ústí zbraní dvou bojových robotů cizího typu, a než stačili vůbec pomyslet na odpor, vytáhl jim třetí robot z opasků zbraně.

Jeden z robotů něco řekl, ale protože mu ani Rhodan ani Roi nerozuměli, mávl na ně rukou. Byl to tak jednoznačný pohyb, že se oba muži dali téměř automaticky do pohybu. Robot prošel dveřmi, které se před ním otevřely. Druzí dva ho následovali.

Rhodan a Danton se dorozumívali pohledy.

Oba věděli, že proti bojovým robotům nemají sebemenší šanci. Stroje reagovaly mnohem rychleji než jakákoli organická bytost.

Mlčky je následovali do vedlejší místnosti a dalšími dveřmi do kabiny pneumovýtahu. Dva roboti zůstali venku.

Cítili, jak se dal výtah velkou rychlostí do pohybu směrem dolů. Asi po pěti minutách zastavil a dveře se otevřely.

Robot je vedl dlouhou chodbou bez dveří. Bylo tam velmi chladno. Asi po sto metrech se jim po levici otevřela příčka. Vešli do sálu, kde na regálech ležela spousta robotů. Mnozí z nich byli částečně demontovaní a většina z nich byla poškozená termopaprsky. Strážce je šoupl do dalších dveří.

Oba muži se vyděšeně zarazili.

Uprostřed místnosti přecpané nejrůznějšími přístroji stál psychodetektor.

Rhodan i Roi takové přístroje znali. V celé galaxii se používaly k výslechům a byly relativně neškodné. Pod jejich vlivem však každý nechtěně vypověděl všechna tajemství, na která byl tázán.

Muži se pokusili uprchnout, ale roboti je zadrželi a postrčili dál do místnosti.

Náhle jim strhli helmy. Rhodan a Danton cítili, jak na ně narazila záplava hypnotických příkazů. Protože však oba byli vůči takovým parasilám imunní, na žádné příkazy krystalů nereagovali.

Záření opět ustalo. Po několika vteřinách jim roboti navlékli na hlavy jakési síťky. Necháпали to. Proč jim berou howalflektorové přilby, když jim vzápětí nasadí jiné ochranné helmy?

“Chtějí nás chránit!” zvolal najednou Rhodan. “Nemohou vědět, že nás naše helmy už chránily!”

Jeden robot popadl Prvního administrátora za paži a strčil ho do křesla detektoru. Z křesla okamžitě vyjely pásy a připoutaly ho.

Rhodan si byl vědom své bezmoci a zavřel oči. Náhle uslyšel v mozku tichý hlas. Znal to. Dříve, když si ještě myslel, že může své slabé telepatické nadání prohloubit tréninkem, cítil totéž při kontaktu se silným telepatem. Po nějakém čase začal šepotu rozumět.

“Slyšíte mě?” zeptal se ho nemateriální hlas.

“Slyším a rozumím,” odpověděl nahlas, aby byly jeho myšlenkové impulsy dost jasné.

“Výborně,” přišla odpověď. “Jsme přátelé. Nikdo vás nechce vyslýchat. Vysvobodili jsme vás z hypnotické moci krystalů.”

Perry Rhodan si pokusil srovnat myšlenky. Překvapení bylo příliš veliké. Muselo se mu odrážet na tváři, protože se Danton zeptal, co se stalo.

Rhodan mu to vysvětlil.

“Kdo vás postavil?” zeptal se pak.

“Otroci hypnokrystalů.”

“Ale pak jste jejich nástroj?”

“Ne, naprogramoval nás vědec, který byl sám vůči ovlivnění imunní.”

“Jak se jmenoval?”

“Natrugh. Bohužel zemřel příliš brzy. A my jsme se až dosud marně pokoušeli přeprogramovat jiné roboty.”

Natrugh! pomyslel si Rhodan. Jméno znělo gurradsky.

“Jak Natrugh vypadal? Jako my? Nebo měl hřívu vlasů?”

“Podobně jako vy - s hustými vlasy kolem tváře.”

“Takže Gurrad!”

“Co je to Gurrad?”

“Bytost jako Natrugh. Gurradové jsou naši spojenci proti hypnokrystalům. My si říkáme

Pozemšťané. Já jsem Rhodan. Tohle je Danton."

Robot mu uvolnil pouta.

"Jste volný, Rho Dane!"

"Ještě okamžik!" řekl Rhodan, když chtěl robot detektor vypnout.

"Co je to okamžik, Rho Dane?"

"Krátký časový úsek. - Můžeš nás zavést k místu, kde jsou uloženy hypnokrystaly?"

"Mohl bych to udělat, ale bylo by to pro vás smrtelné. Krystaly hlídají ti, co mají tři hlavy."

"Tři hlavy?"

Perry Rhodan uvažoval, koho může mít robot na mysli. Na Keegu přece ještě nikdy...

Náhle se musel zasmát. Robot mohl mít na mysli jen Generály, otroky krystalů s hlavami o průměru pouze patnáct centimetrů a skleněnými nádobami na ramenou, v nichž žili jejich symbionti. Označení "Generálové" dostali právě kvůli nádobám, podobným epoletám.

"Ach!" řekl s úlevou. "Ti se třemi hlavami nám nemohou nic udělat. Navíc nejsme sami. Během krátké doby bych mohl přivolat pomoc."

Napjatě čekal na odpověď. Místo toho však robot skočil ke dveřím. Z vedlejší místnosti se ozývaly výstřely.

"Oro!" zařval Roi. "Přestaň!"

Rhodan setřásl omámenost a spěchal rovněž ke dveřím.

V přilehlé místnosti stáli proti sobě Oro Masut a dva roboti. Další dva roboti leželi zničení na zemi. Mezi frontami stál jeden Svobodný obchodník a divoce gestikuloval, jako by chtěl zabránit další srážce.

"Co se děje?" nechápal Masut.

"Nedorozumění!" volal První administrátor. "Roboti nás unesli zamaskovaným transmittersem, aby nám pomohli. Mysleli, že jsme pod hypnosuggestivním vlivem krystalů."

"Ško... škoda!" zakoktal se Ertrusan. "Ale namířili na mě zbraně..."

"Necháme toho!" prohlásil Rhodan. "Chtěl bych, aby mě robot ještě jednou pustil pod detektor, abychom zjistili, kde jsou krystaly."

* * *

O půl hodiny později je robot dopravil pneumovýtahem opět nahoru. Vešli do vysoké chodby.

Po chvíli začal bojový robot vepředu pálit.

"Generálové!" zařval Ochra Tanura.

Svobodní obchodníci se okamžitě rozdělili a systematicky postupovali. Používali ruční granáty, které vysílaly dezintegrační záření a vyčistili tak tři chodby, z nichž se Generálové vyrojili. Pak obsadili chodby až k nejbližšímu záhybu, dohonili Generály, kteří se dali na útěk, a odzbrojili je.

Než mohl do boje zasáhnout Perry Rhodan osobně, bylo už po všem.

"Cesta je volná, pane!" ohlásil šlechtic Tanura. "Žádné ztráty."

"Dovolte mi kompliment!" řekl Rhodan. "Vaši lidé jsou skvělí vojáci!"

"Stará škola, grandseigneur," zamumlal Roi. "Liberté Egalité Fraternité, to je naše heslo!"

"Hm!" zabručel Tako Kakuta. "Volnost pro mocné, rovnost pro prostý lid a bratrství v azylech pro bezdomovce!"

"Oh, jak brutální!" stěžoval si Roi Danton. "Tenhle muž je zřejmě buič!"

"Jen se divím, že nezneužívá ještě nějaké jiné slovo," bručel Japonec.

Rhodan mu položil dlaň na rameno.

"Teď jste mu naletěl na jeho slovní hrátky, milý Tako."

"A...?" Tako se pořád ještě neuklidnil. "Je to monarcha, tenhle Roi!"

Roi Danton si vzdychl.

"Je mi líto, jestli jsem zranil vaše city, monsieur Kakuto. Ale není král jako král."

"Právě!" kontroval teleportér. Pak se teleportoval.

Danton se ještě chvíli díval na místo, kde stál, a pak zavrtěl hlavou a šel dál. Něco si pro sebe mumlal.

Chvíli po té se robot v čele zastavil.

Rhodan k němu zamířil a tázavě na něj pohlédl.

Robot udělal krok a pak zvedl ruce se sedmi prsty, celkem šestkrát.

"Ještě osmdesát čtyři kroků ke krystalům," zašeptal Rhodan.

Roi přikývl.

"Měli bychom jít prostě dál. Tady nemůžeme rozvinout žádnou bojovou formaci."

První administrátor souhlasil. Pokračovali v cestě, když vtom se náhle otevřela jedna stěna a objevila se hlaveň dezintegrátoru. Ústí mířilo přímo na Rhodanovu hrud'.

Pak se před něj vrhl šlechtic Tanura. Chodbu na vteřinu ozářil zelený paprsek. Dezintegrační zbraň spadla na druhé straně na zem. Zároveň dva vojáci vystřelili do zdi a ostatní Svobodní obchodníci je následovali. Rozpoutal se nemilosrdný boj s Generály.

Když se Rhodan vzpamatoval, došel se svěšenou hlavou k místu, kde ležel Tanura. Vedle něj klečel Roi Danton. Opatrně mu zatlačil oči.

Perry Rhodan si sňal přilbu.

Král Svobodných obchodníků po chvíli vstal a pohlédl na něj. Tvář měl staženou bolestí a tekly mu po ní slzy.

"Byl to skvělý člověk," řekl Rhodan tiše.

"Mému otci..." vyhrkl Danton. V posledním okamžiku se vzpamatoval a dodal:

"...kdysi velmi pomohl."

První administrátor zpozorněl.

"Vašemu otci...? On znal vašeho otce?"

Roi Danton se bolestně usmál.

"Znal ho, grandseigneur, jen nevěděl, že je to můj otec..."

Bál se, že řekl příliš mnoho, a kousl se do rtů. Vytáhl paprskomet a rozběhl se za svými vojáky.

Perry Rhodan ho následoval.

* * *

Po boji proti generálům se shromáždili před ochranným štítem, který očividně izoloval místo s krystaly od okolí.

Padla více než polovina Svobodných obchodníků. Ale přemohli desetkrát silnějšího protivníka.

Zbylí vojáci chtěli okamžitě zaútočit na skladiště krystalů, ale Rhodan a Danton přikázali nejdříve ošetřit zraněné.

Ochranný štít náhle pohasl.

Muži se nedůvěřivě o kus stáhli.

Mohla to být past!

Pak ale Rhodana napadlo, že to jsou krystaly, které jsou teď prakticky v pasti.

"Rychle dovnitř!" vykřikl. "Než krystaly uprchnou!"

Nyní už nechráněným vchodem pronikli do polokulovité, tmavé místnosti. Rhodan čekal, že se krystaly okamžitě rozptýlí. A zničit prchající prach bylo prakticky nemožné.

Když se však rozzářily reflektory, spatřili Taka Kakutu, která stál s dezintegrátorem v ruce před obrovskou kovovou miskou, z níž stoupaly molekulární plyny.

Teleportér se záhadně usmál.

"Odpusťte, pane, že jsem jednal na vlastní pěst. Ale když jsem zjistil, že mě ochranný štít nemůže zadržet, chtěl jsem zabránit krystalům v úniku."

"Jednal jste správně, Tako," řekl První administrátor.

"Tohle je válka, grandseigneur," pošeptal mu Roi.

Perry Rhodan zachmuřeně přikývl.

"Někdy si přeji, aby lidstvo nikdy neopustilo Zemi."

"Dokážete si takové lidstvo představit...?"

Rhodan zavrtěl hlavou.

"Ne, to by už dávno zaniklo."

S mrtvými a zraněnými se vrátili na povrch. Tam se boj už chýlil ke konci. Poslední Generálové se opevnili mimo přístav a odvraceli všechny útoky Pozemšťanů.

"Jeden by čekal, že teď už budou ochotni vyjednávat, pane," divil se John Marshall.

"Možná je dokážeme přimět, aby složili zbraně," mínil Rhodan.

Zapnul svůj telekom a zavolal kapitána CRESTU IV, který držel loď ve výšce čtyř tisíc metrů.

"Pošlete Generálům ultimátum!" nařídil. "Zajistíme jim volný odchod, jestli se vzdají!"

Plukovník Akran potvrdil příjem.

Ultimátum bylo opakováno třikrát během jedné hodiny. Generálové však nereagovali.

S těžkým srdcem přikázal Rhodan svým lidem, aby se stáhli.

Když byli všichni opět na palubě, nechal pevnost zničit malou transformační bombou.

CREST IV pak zamířila k druhému keegskému kontinentu.

Na severním kontinentu zůstaly čtyři divize robotů, aby pátraly po zotročených Pozemšťanech. Nikdo si však v tom směru nedělal velké naděje.

O deset minut později přistála ultrabitevní loď na sousedním kontinentu. Pěchota tu měla podstatně snazší situaci. Jediný obsazený přístav na jižním pobřeží měl jen slabou obranu. I zde však Generálové bojovali až do konce, i když byly krystaly zničeny.

Perry Rhodan vzhlédl, když hlídky přivedly Gurrada.

"Něco jsme našli, pane," oznámil mu Gurrad s respektem.

Rhodan cítil, jak se mu napjaly svaly.

"Co?" zeptal se tiše.

"Dezintegrační zařízení, pane - a mrtvé Pozemšťany, kteří ještě nebyli odstraněni."

První administrátor najednou pocítil v ústech trpkou pachut'. Všechno kolem viděl jako v mlze. Roi Danton ho nenápadně podepřel.

"Zaveďte nás tam, prosím!" přikázal Rhodan.

4.

Zapadající slunce zalévalo jižní moře zlatavou září. Bylo cítit slanou vodu a chaluhy, které usychaly na břehu.

"Málem bych přísahal, že stojím na břehu pozemského moře," zamumlal Roi Danton.

Perry Rhodan neodpověděl. Myšlenkami byl u mrtvých mužů a žen z bývalých průzkumných posádek, které právě pohřbili.

Pitva prokázala, že všichni zemřeli na celkové fyzické a psychické vyčerpání.

"Viníci budou pykat!" vyrazil ze sebe.

Danton vzdychl.

"Kdo jsou viníci, grandseigneur? Krystaly ne, to jsou jen nástroje. Generálové také ne.

Perliáni? Označují se za policejní moc, jsou tedy také jenom nástrojem. A jestli existují bytosti, které tohle všechno řídí, pak můžeme stupeň jejich viny měřit opět jen jejich motivy a jejich mentalitou. Možná se nakonec ukáže, že všichni zúčastnění jsou vinni stejně."

"Takhle se nikam nedostaneme," opáčil Rhodan. "Copak máme vždycky bojovat jen proti

nástrojům, a schématům?"

"Nejsme my sami nástroji?" tázal se Roi. "Nástroji vyšší moci, ať už ji nazýváme jakkoli?"

Ukázal na skupinu Gurradů, kteří se shromáždili poblíž a hleděli na moře.

"Měli bychom těmhle bytostem se lví hřívou závidět jejich naivitě. Neuvažuj dlouho, ale bojují, když jsou ohroženi, dokud není ohrožení odstraněno."

"My děláme obojí," mínil Rhodan. "Uvažujeme a bojujeme. Co nám zbývá jiného, než bojovat, když jsme napadeni?"

Hořce se usmál.

"Jistěže by se dalo často tvrdit, že jsme druhou stranu vyprovokovali, i když provokace spočívala pouze v tom, že existujeme."

Daleko na obzoru se moře náhle začalo vařit. Gurradové vykřikli. Danton mimoděk sevřel Rhodanovu paži. Z moře začalo stoupat temně rudé kulovité těleso. V záři zapadajícího slunce vypadalo jako gigantický rubín.

Na okamžik se zdálo, že koule stojí bez hnutí ve vzduchu těsně nad slunečním kotoučem, pak náhle zrychlila a zmizela v nebi.

CRESTEM IV se rozlehlo ječení poplašných sirén, které měly přivolat posádku zpět. První administrátor se vzpamatoval a zapnul telekom. Ale než stačil něco říct, rozestoupilo se moře na dalších čtyřech místech. Objevily se čtyři další koule a vystřelily k nebi.

Jedna z nich byla nanejvýš kilometr od Rhodanova stanoviště. Mohl proto zaznamenat, že na ní nejsou žádné nerovnosti nebo náznak motorů, které jistě měla.

Ted' už Perry Rhodan neváhal.

Přes telekom dal pokyn připravit CREST IV ke startu a uvědomit hypervysílačem lodě, které nepřistály, nýbrž jistily výsadek před přepadením z vesmíru. Měly se okamžitě dát do pronásledování neznámých koulí.

"Pojďte!" zavolal pak na krále Svobodných obchodníků. "Musíme na palubu!"

Roi Danton se však ani nehnul.

Když se po něm Rhodan otočil, zjistil, že Danton překvapeně zírá na Gurrady, kteří s křikem utíkali ke svým hruškovitým lodím.

"Podívejte se!" zašeptal.

Rhodan nechápal.

"Co...?"

Vtom mu spadly z očí šupiny. Fascinovaně hleděl na gurradské uniformy. Rudé koule, které měli guerilloví bojovníci našité na hrudi, symbolicky probodnuté šípem, se podobaly rubínovým vesmírným lodím z moře na Keegu jako vejce vejci....

"Perliáni!" volal Roi. "To byly lodě Perliánů!"

"Ale dosud jsme na Keegu nikdy Perliány neviděli!"

"Vzpomeňte si na jeden z příkazů krystalů, grandseigneur. Někdo na planetě měl vyklidit města. Pořád jsme si lámali hlavu, jaká města to mají být. Ted' to víme."

"Ano. Měli jsme na to přijít mnohem dřív. Věděli jsme, že si Perliáni staví města v teplých mořích."

"Tady se jim každopádně podařil útek."

"Ještě ne!" opáčil Rhodan tvrdě. "Ještě je můžeme dohonit!"

* * *

Poručík George Terminov byl jedním z mála důstojníků vlajkové lodi, který byl ve chvíli startu červených koulí ve vesmíru.

Ted' však ještě nevěděl nic o tom, že rudé koule vůbec existují. Hlídkoval v odstupě dvou milionů kilometrů od Keegu. Poručík Luigi Bernardo mu jako obvykle dělal kopilota a

pozorovatele. Víc posádky moskyty neměli, i pro dva muže tam bylo relativně málo místa.

Při kontrolním letu je obvykle mateřská loď nevolala. Terminov udiveně povytáhl obočí, když zabzučel hyperkom.

"Poručík Terminov, CM-44, rutinní let, hlídkový sektor K4-Beta-9!"

"Tady major Hegmar!" ozvalo se. "Rozkaz od šéfa! Start pěti perliánských vesmírných lodí, cíl alfa mínus 4:7 s kurzem na váš sektor, prodloužení kurzové linie Tygr-1. Upravte kurz a zrychlete na maximální hodnotu. Omezte se na pozorování. Konec. Opakujte!"

Terminov zaklel.

Jak si to druhý důstojník představuje? Vážně si myslí, že si normální člověk okamžitě zapamatuje všechna data?

"Přepínám na ukládání!" oznámil. Zároveň vytrhl fólii, na níž bylo hlášení zaznamenáno, a podal ji Bernardovi, aby mohl upravit kurz.

Nejvyšších hodnot ještě zdaleka nedosáhli, když Bernardo ohlásil pět objektů, které se velkou rychlostí blížily směrem od Keegu. O půl minuty později je spatřili na vlastní oči. Zářící objekty byly od moskyta pouhých dvacet kilometrů, vůbec se však o něj nestaraly.

Důvod jejich nezájmu oba poručíci pochopili, když Bernardo na obrazovce zaznamenal další objekty, pohybující se menší rychlostí, ale ve stejném kurzu jako perliánské lodě.

"Co kdybych se zeptal CRESTU IV," nadhodil Bernardo, "jestli nám nedají povolení k palbě...?"

"Nemá to smysl!" opáčil George.

"Jen bych rád věděl, co mají za motory," uvažoval Luigi. "Ta rudá záře přece nevychází z pláště..."

"Luigi, dostanu se lineárním letem před ně. Možná je ještě dostaneme!"

"Nesmíme zahájit palbu!" protestoval Bernardo.

Terminov se jen zasmál.

Moskyto-jet z vteřiny na vteřinu zmizel z čtyřrozměrného prostoru.

"Taky ji nezahájíme," řekl Terminov.

"Ledaže bychom byli napadeni - a možná že Perliánům nic jiného nezbyde. Každý důstojník přece znervózní, když se mu přímo před nosem vyboří z lineárního vesmíru cizí loď...!"

"Tak, to by mohlo stačit," řekl o čtvrt minuty později.

Luigimu Bernardovi vyvstal na čele chladný pot. Terminov se mu zdál až příliš smělý. Letět lineárním vesmírem prostě podle pocitu a spolehnout se na to, že se do normálního prostoru nejspíš vrátí těsně před nepřátelským svazem..."

Opět se objevily hvězdy a mlha známého vesmíru.

A perliánské lodě...!"

Po pravoboku se třpytil obrovský rubín. Obrisy působily trochu zkresleně. Luigi Bernardo okamžitě aktivoval HD-štít a malý jet zahalila zelená bublina. Perliáni však absolutně nereagovali. Rudá koule jet pomalu, ale jistě mýjela.

A pak je zasáhla příšerná šoková vlna.

George Terminov později nedokázal říct, jestli zareagoval čistě instinktivně, nebo jestli byl připraven už o zlomek vteřiny dřív. V každém případě se moskyto v momentě, kdy se jeho ochranný štít zhroutil, ponořil do meziprostoru.

Asi po minutě dokázal Luigi znovu jasně uvažovat.

"Co to bylo?" zašeptal. "Nová zbraň?"

Terminov potřásl hlavou. Vrátil se do Einsteinova vesmíru a nabral kurz na Keeg. Po Perliánech už nebylo ani památky.

"Nemám tušení," zamumlal. "Nejspíš se ale jedná o neznámý způsob pohonu, který pracuje s poli šokových vln. Možná jsou šokové vlny taky jen nedůležitý vedlejší efekt. Doufejme, že se našemu moskytu nic vážného nestalo, jinak nám druhý důstojník utrhne

hlavu."

"Hlavy!" opravil ho chmurně Luigi.

O půl hodiny později zachytili zprávu, kterou poslala CREST IV všem pozemským vesmírným lodím ve Velkém Magellanově mračna:

"...s novými, nám neznámými pohonnými agregáty," říkal hlasatel. "Měření nasvědčují tomu, že se jedná o intermitentní impulsní pole, pracující s padesáti jednotkami za vteřinu, s 5D charakterem. Při nárazu na energetickou strukturu normálního kontinua vyvolají vyloučená impulsní pole velice silný odrazový efekt, který se vyrovná odrazu od fyzikálně pevného tělesa.

Pronásledování muselo být přerušeno, protože 5D šokové vlny, šířící se hyperrychlostí ruší veškeré lokalizační přístroje pracující na bázi hypervln.

Při rychlosti světla se perliánské lodě ponořily do hyperprostoru. Podle prvních vyhodnocení se zdá, že Perliáni buď neovládají lineární techniku letu v meziprostoru, nebo se jí vědomě vzdávají.

Pozor! Varování všem pozemským lodím a jejich spojencům! Perliánské lodě nezměnily původní kurz, než vstoupily do hyperprostoru. Protože vstup proběhl za jednoduché rychlosti světla, není podle palubní pozitroniky CRESTU IV pravděpodobná změna kurzu ani v budoucnu, pokud nedojde k složitému výstupnímu a novému vstupnímu manévru.

Všechny lodě, které se nacházejí na kurzové linii Keeg - Tygr-1, musí počítat s eventuálním objevením Perliánů.

Kapitáni příslušných lodí dostávají plnou svobodu jednání. Varujeme však před zbraněmi Perliánů, které možná pracují na stejné bázi jako takzvané "intab-motory", tedy na bázi intermitentních odrazových polí. Není známo, zda ochranné štíty tomuto účinku odolají."

Na několik vteřin bylo ticho, pak se hlasatel ozval znovu.

"Toto hlášení budou radiové reléové lodi Imperiální flotily a USO opakovat půl hodiny. Konec!"

George Terminov se suše zasmál.

"Ti ale nadělají kvůli pěti malým lodím! Dobré nebe! Víc než dvě stě metrů v průměru mít nemohly!"

"Dvě stě padesát," řekl Luigi Bernardo. "Změřil jsem je."

"No a co! Každý náš těžký křižník zvládne na místě všech pět najednou!"

"S tím bych si nebyl tak jistý, George."

"Co to...? Luigi Bernardo jako pesimista? Tak to je tedy novinka!"

"Hm!" zabručel Bernardo. "Ještě něco. Perliáni míří k Tygru-1. Od jednoho známého z radiocentrály vím, že tam hlídkuje lehký křižník AKAI. Slouží tam Ali. Ali Abbas."

"Vzpomínám si. Na Akademii jsme mu vždycky říkali Ali Baba. Ale o co jde? Vážně si myslíš, že se Perliáni vrátí do normálního vesmíru zrovna u Tygra-1? Vždyť to je jen tři sta dvacet světelných let. To není vzdálenost na nadsvětelný let!"

"Stejně! Mám takový divný pocit..."

Terminov mávl rukou.

"A i kdyby! Je tam taky náš starý kamarád Mana Maraun, strašný hlupák, ale střelecká jednička. Na AKAI je dělostřeleckým důstojníkem. Pro Perliány by bylo lepší, kdyby kolem Tygra-1 a AKAI proletěli hezky rychle..."

5.

"...a vtom ta bestie zamíří přímo ke mně!"

Poručík Ali Abbas udělal pauzu a připil svým narozeninovým hostům ovocnou šťávou. Byl zapřísáhlý abstinents, jak se na muslima slušelo.

"Hm! Pomyslel jsem si. Mě nedostaneš! - Ale bohužel jsem při pronásledování Muulaghů

ztratil zbraň..."

"Nejspíš chtěl říct, když utíkal před Muulaghy!" prohodil seržant Suruw Ostatní se zasmáli.

"Bud' zticha, nevěřící!" zařval Ali. "Takže, byl jsem neozbrojený..."

"To už jsi říkal," poznamenal Hornin Halaw.

"Ticho!" napomenul ho někdo.

"Ano, takže," pokračoval Ali, "bylo úplně ticho. Takové ticho, že jsem tu bestii slyšel dýchat. Já jsem byl pochopitelně taky zticha..."

"...protože jinak by bylo po mně!" vpadl mu do řeči Sakin Suruw.

"Ty taky ničemu nerozumíš!" vztekal se Abbas. "Už jsi mi skočil do řeči potřetí!"

"Ne, jednou to byl Burno," odmlouval Sakin.

"A jednou já," doplnil Hornin.

Abbas si vzdychl.

"Tak můžu to dokončit nebo ne?"

"Jen do toho, Ali Babo!" zasípal Burno.

Abbas se napil džusu.

"Takže, bestie se na mě podívala a já jsem se jí upřeně zahleděl do očí a přitom..."

"Na zdraví!" zvolali tři posluchači a pozvedli sklenky s whisky.

"A jak to bylo dál?" chtěl nevinně vědět Borow.

Ali Abbas po něm hodil prázdnou skleničku. Rozbila se o zeď. O podlahu zacinkaly střepy.

Venku na chodbě se v téže chvíli rozkvílely sirény. Z reproduktorů se ozval kapitánův hlas:

"Všichni muži na svá místa!"

* * *

Major Cyclone Metax si trpělivě vyslechl zprávu o útěku pěti perliánských lodí a jejich kurzu. Pak řekl:

"Vysílejte text, jak bylo nařízeno."

"Neměli bychom vyhlásit poplach, pane?" staral se astronavigátor.

"Jděte k palubní pozitronice a vypočítejte stupeň pravděpodobnosti, že se Perliáni objeví tady - a až budete hotov, nechejte vyhlásit pohotovost," odpověděl major klidně.

Pak se pohodlně opřel v křesle. *Nestane se vůbec nic*, pomyslel si. Perliáni byli přece na útěku, a prchající vesmírná loď se obvykle snaží dostat mezi sebe a své pronásledovatele co největší vzdálenost - a 320 světelných let mezi Keeganovou soustavou a Tygrem-1 významnou vzdálenost rozhodně nepředstavovalo.

Přesto najednou pocítil nevysvětlitelný neklid. Zavolal přes interkom dělostřeleckou centrálu a oddechl si, když se na obrazovce objevil poručík Mana Maraun. Maraun byl nejlepší palebný důstojník, jakého Metax znal.

"U nás všechno v pořádku, pane," ohlásil poručík.

"Díky, poručíku," řekl kapitán. "Mějte oči dokořán, kdyby se mělo něco semlít."

"Myslíte, že se něco stane, pane?" podivil se Maraun.

"Ne, poručíku. Ale podle mě se události mimo loď bohužel neřídí."

"Ach...! Ano, asi to tak bude, pane," souhlasil Maraun těžkopádně. Sklonil hlavu a pohlédl na kontrolní pult. "Až dosud..."

Cyclone Metax viděl, jak Venušan zalapal po dechu. Oči se mu velice podivně zeleskly.

"Nepravidelnost v oblasti energetických měření, pane!" zvolal Maraun. "Vyhlaste poplach, pane! Tohle nebyla sluneční erupce!"

Metax váhavě položil ruku na poplašné tlačítko. Náhle se ozvala lokalizační centrála.

“Pět dosud nedefinovaných cizích objektů v zeleném sektoru slunce A, odchylka tři a půl stupně, osm minut, čtyři vteřiny!”

Major Metax pochopil, že ho tušení nezklamalo. Stiskl tlačítko poplachu a současně zařval do interkomu:

“Všichni muži na svá místa!”

Johosh Wassermann se vítil na můstek, vrhl se do svého křesla a převzal mlčky část práce, kterou se dosud zabýval major Metax.

“Úhybný kurz!” přikázal major stručně.

Nadporučík Wassermann přikývl,

AKAI zrychlil a pokusil se ztratit mezi pěti přilétajícími červenými koulemi tak, aby bylo možné použít výkonná transformační děla v horní kupoli. HD-štít se stabilizoval.

Johosh Wassermann viděl, jak před a nad Perliány vycházejí gigantická slunce. Mana Maraun zahájil palbu. Ale pět kulovitých lodí bylo najednou na úplně jiném místě. Zrychlovaly s nepředstavitelnými hodnotami.

Pak Perliáni vypálili.

Muži na palubě AKAI cítili, jak se jejich lehký křižník otřásl.

“Zavřít tlakové helmy!” křičel kapitán Metax.

Pak protivník zaútočil podruhé.

Johosh Wassermann viděl, jak se zelený energetický štít stále přibližuje. Bylo to nemožné a v první chvíli si nadporučík myslel, že má halucinace.

Pak ale štít ohromující silou narazil do lodního pláště.

Johosh slyšel ohlušující skřípot a praskot. Jeho křeslo se najednou dalo do pohybu a rozjelo se k přední stěně pozitronického mozku.

Víc už nevěděl. Kolem něj se rozprostřela tma.

* * *

Když zase přišel k sobě, bylo mu špatně. S námahou otevřel oči a zkusil něco rozeznat.

Někde v dálce byla ve tmě díra a kolem ní se rychle míhaly třpytivé body. Pocit nevolnosti se zhoršil. Johoshovi se zdálo, že sedí na simulační centrifuze. Zároveň se cítil podivně lehký.

Trvalo to nejméně deset minut, než si uvědomil, kde je a co se stalo.

Byl nadporučík Johosh Wassermann, první důstojník na lehkém křižníku AKAI - a AKAI ostřelovalo pět perliánských lodí.

Nevolnost byla důsledkem dvou věcí: stavu beztlíže, který v lodi panoval a otáčivého pohybu, jenž byl cítit, protože vypadly neutralizátory přítlaku. Navíc ho bolela hlava, jako by ho někdo praštil železnou tyčí.

Protože byla tma a on neslyšel žádné zvuky ze strojové sekce, musely navíc vypadnout všechny stroje.

Ne! řekl si po chvíli. Díra ve tmě je ve skutečnosti šachta, která sahá od vnějšího pláště až na můstek, šachta, kterou musela do lodi vypálit nějaká zbraň. A to co se hemží kolem ní, jsou hvězdy a obě komponenty dvojslunce Tygr-1.

Čili nemohl slyšet hluk strojů ani kdyby všechny běžely!

Ale musel bych cítit vibrace!

Začal uvažovat, jestli je jediným přeživším ve vraku, který byl kdysi hrdým křižníkem.

Vtom se mu ve sluchátkách ozval tichý hlas a řekl:

“Proč nás odsud k čertu někdo nedostane?”

“Ano, proč?” přidal se druhý hlas a třetí hlas opakoval stejnou otázku, jako by byl ozvěna.

Jistota, že není sám, mu dodala energii.

“Na to bych se mohl ptát i já,” prohlásil, “tady nadporučík Wassermann. Jestli je kromě vás tří naživu ještě někdo, ať se přihlásí!”

“Jestli se nepletu, tak ještě žiju,” zabručel Mana Maraun. “Ale palebná centrála je bez proudu. Co se děje?”

“Idiote!” ujelo Wassermannovi.

“Z AKAI je hromada trosek, jestli jste si toho ještě nevšiml. Laskavě se odpoutejte a pomozte si sám, jak můžete. Já se pokusím o totéž tady na můstku.”

Nikdo mu neodpověděl.

Johosh Wassermann si uvolnil popruhy a zapnul reflektor na přilbě. Věděl, že není naděje na opravu lodi. Všichni postupně zemřou, jak jim bude docházet kyslík...

Ne, smrt přijde dřív - a bude mnohem strašlivější!

On sám přece namířil kurz AKAI na slunce, protože to v tehdejší situaci byl nejlepší bojový kurz. Loď se bude pomalu blížit ke slunci a oni se uvaří za živa než se rozplynou v jeho atmosféře.

“Všichni mrtví!” ozval se hlas Mana Marauna. “Posádka palebné centrály padla, nadporučíku!” Poslední slova Venušan zakřičel. Byl zjevně na konci s nervy.

“Uklidněte se, Maraune,” napomenul ho Wassermann. “Nejlepší bude, když přijdete na můstek.”

“Ano, pane.”

Johosh se narovnal. Ne, nesměl selhat. Jestli padl i kapitán, ponese odpovědnost za loď on.

Po několika minutách marného hledání zakopl o Metaxovo křeslo. Báł se, co uvidí, ale nakonec na muže namířil světlo. Špičky knířů se mu chvěly, takže major ještě žil.

Johosh ho opatrně odpoutal, zvýšil přívod kyslíku, a položil majora znovu na záda.

Po chvíli major otevřel oči. Zíral na svého prvního důstojníka asi půl minuty a pak zdvořile řekl:

“Díky, nadporučíku!”

“Nejsem si jistý, jestli byste mi měl děkovat, pane,” zamumlal Johosh. “Z lodi máme vrak.”

Metax se se vzdycháním a s Johoshovou pomocí narovnal.

“No, no! Zase jednou přeháníte, co?” zeptal se slabým hlasem, ale už zase svým typickým výsměšným tónem. “Oba ještě žijeme a ještě máme pod nohama pevný kovoplast. Viděl jsem lodě, z kterých vůbec nic nezbylo.”

Kolem nich se mihlo štíhlé tělo a pak se podlaha lehce otřásla.

“Poručík Maraun se hlásí, pane!” zasípal někdo.

“Jak to vypadá v palebné centrále?” zajímal se věčně major.

“Všichni mrtví, pane. Přístroje zničeny. Cestou jsem narazil na další dva mrtvé.”

“Všichni přeživší ať se dostaví na můstek!” rozhodl major. “Musíme se poradit.”

Náhle se vrak mohutně otřásl.

“Co to bylo?” vyděsil se Maraun.

“Možná nám poslali pomoc z Keeganovy soustavy?” zadoufal Johosh.

“Nesmysl!” odmítl Metax. “Nevědí, co s námi je. Navíc by dávno zavolali telekomem.”

Několik minut se nic nedělo. Byly cítit jen otřesy. Vypadalo to, jako by ve vraku řádila strašidla.

Náhle se ozval lidský výkřik - a opět bylo ticho.

“Haló, kamarádi!” zvolal Wassermann. “Ozvěte se!”

Nic...

Díru něco zastínilo. Nadporučík chtěl sáhnout po zbraní, ale vtom v jeho mozku něco explodovalo a vymazalo jeho vědomí.

6.

Johosh Wassermann se probral tím, že mu někdo držel nos.

V první chvíli nechápal, jak může před sebou vidět tvář mrtvého. Teprve když se na něj Ali Abbas usmál, uvěřil, že druhý důstojník opravdu ještě žije.

Wassermann se rozhlédl kolem - a úlekem strnul. Měl dojem, že je ve velikém akváriu. Pak ale zjistil, že voda i vodní rostliny jsou od něj odděleny obrovskou skleněnou stěnou. Mezi vodními rostlinami a malými rybkami se vznášela asi dva metry dlouhá, štíhlá bytost. Tělo bylo i přes stříbřité šupiny téměř průhledné. Johosh viděl část vnitřních orgánů. Ruce a nohy na těle visely jako nehybné přívěsky. Z hlavy o průměru asi třicet centimetrů zíraly dvě fasetové oči. Průhledná lebka odhalovala šedobílou hmotu mozkovou s pulzujícími artériemi a žilami. Ve výšce čela byl červeně zabarvený, zářivý chuchvalec tkáně - takzvané časové oko.

"Ano, bezpochyby je to Perlián," řekl Ali Abbas tiše. "Zdá se, že spí. Podívejte se na žábry na krku. Jsou podstatně větší než žábry, které jsme u Perliánů zatím viděli. Zřejmě se plně vyvinou jen ve vodě."

Wassermann objevil ještě šest dalších Perliánů. Spali pod hladinou, lehce se vznášeli v proudění, které bylo zřejmě uměle vyvolané.

"Hej! Co je to?" zvolal někdo za nimi.

Major Cyclone Metax se posadil a zíral na stěny akvária. Přitiskl si dlaně k hlavě a zasténal.

"Mám pocit, jako bych toho moc vypil!" Jeho pohled sklouzl na Aliho.

"Vy?" podivil se. "Myslel jsem, že jste mrtvý. Jak jste se sem dostal?"

Abbas se zatvářil uraženě.

"Zdá se mi, že vůbec nemáte radost, že žiju. Mám se snad vrhnout do akvária, abyste se mě zbavil?"

Cyclone Metax zavrtěl hlavou a zaúpěl bolestí.

"Vidíte, že jsem indisponován, poručíku Abbasi. Jistěže mě těší, že přede mnou stojíte živý." Rozhlédl se. "Nemá náhodou někdo z vás zrcátko, pánové?"

"Zrcátko..." opakoval nechápavě Wassermann.

Abbas se usmál.

"To zrovna ne, pane, ale když se postavíte do jisté vzdálenosti od skleněné stěny, uvidíte se skoro jako v zrcadle. Mimochodem, mám u sebe láhev oleje, kdyby vám snad došla pomáda..."

"Pomáda!" vyjel na něj Metax. Pak řekl: "Dejte sem ten olej, poručíku."

Zatímco se Johosh a Ali starali o tři kamarády, ležící v bezvědomí na podlaze, věnoval se major pedantsky svým knírům.

"Tak!" pronesl, když byl hotov. "Uvažoval jsem. Jsme očividně na perliánské lodi. Otázka zní, jak dobře nás hlídají..."

"Jak prosím, pane?" zeptal se poručík Abbas. "Chcete snad utéci?"

"A co jste si myslel?" opáčil major. "Vy si teď budete lámat hlavu, jak to provedeme. Slyšel jsem, že máte spoustu fantazie..."

* * *

Ali Abbas měl spoustu nápadů. Ale ukázaly se jako nerealizovatelné. Výpusti, které jejich vězení hermeticky oddělovaly od ostatních částí perliánské lodi, totiž rozhodně nijak otevřít nemohli.

Perliáni pochopitelně odebrali svým sedmi zajatcům všechny zbraně, a také všechno, co by se jako zbraň dalo použít. Pouhými pěstmi oceloplast poškodit rozhodně nemohli.

Druhý důstojník AKAI se zamyšleně drbal v hustých černých vlasech.

"Kdybychom měli maskovací projektor, mohli bychom se "převléci" za Perliány..."

"A kdybychom se dostali do akvária a kdybychom měli žábry! Samá kdyby, můj milý. K čemu to je?"

Za nimi se probrali tři vojáci z planety Borjarev. Naráz otevřeli oči, naráz vstali - a naráz zaúpěli bolestí.

"Jeden by řekl, že všichni z Borjarevu jsou jedno vaječná dvojčata," poznamenal major Metax. "Myslím, že kdyby jeden z nich umřel, umřeli by druhí dva taky, prostě z empatie."

"Co se děje?" zeptali se tři Borjarevané jako jeden muž.

Johosh Wassermann jim vysvětlil situaci.

"Bojím se, že momentálně nemůžeme nic dělat," prohlásil smutně Sakin Suruw.

"Prakticky nic," vpadl mu do řeči Burno Borow.

"Absolutně nic," doplnil Hornin Halaw.

Major Metax tiše zasténal.

"Ale vy ještě máte náramkový hyperkom, pane," řekl Halaw.

"Ano, ještě ho má," potvrdil Borow.

"Opravdu," souhlasil Suruw.

"Vysílám od chvíle, co jsem se probral," opáčil major. "Jenže zatím mi na nouzové volání nikdo neodpověděl."

"Malý dosah, pane," vysvětlil Borow.

"Zbýlí dva budou laskavě zticha!" vyjel major, než Borjarevané stihli souhlasit.

"Ano, pane!" ozvali se Suruw a Halaw.

"Zcela správně," zamumlal Borow.

Major to raději přešel. Celou lodí zaznělo hluboké bručení. Nad příčkami se rozzářily světelné desky. Bručení zesílilo.

Perliáni v akváriu se probudili. Vystřelili z jedné strany akvária na druhou - a po několika minutách klesli ke dnu.

"To je poplach!" vykřikl nadporučík Wassermann.

"Ticho!" řekl Metax.

Ukázal na výpusti. Světelná deska nad nimi změnila barvu. Ted' byla žlutá.

Obě strany výpusti se od sebe oddělily.

"Ted'!" vykřikl Metax.

Muži se rozeběhli. Příčka se po několika vteřinách začala opět zavírat. Mana Maraun v ní uvázl nohou, ale Hornin Halaw ho včas vysvobodil.

"Musel to být omyl," mínil Ali Abbas.

"Určitě," souhlasil Suruw. "Dobrovolně by nás Perliáni jít nenechali."

"Ne, určitě ne," přidal se Halaw.

"Nikdy," dodal Borow.

"Musíme na můstek!" utnul zbytečné řeči major Metax. "Perliáni si dříve nebo později všimnou, že už nesedíme ve vězení. Musíme využít moment překvapení."

Bručení mezitím úplně utichlo.

V chodbách kulovité lodi panovalo strašidelné ticho. Sedm Pozemšťanů nikoho nepotkalo. Zato často naráželi na průhledné úseky zdí, za nimiž byla voda. Skoro všude leželi Perliáni, až na oddělení, kam byla voda očividně napuštěna teprve nedávno.

Johosh Wassermann si nad tím lámal hlavu, ale nedokázal vymyslet, proč tomu tak je,

Když zahrnuli za roh, stáli náhle tváří v tvář osamocenému Perliánovi. Zřejmě jejich příchod vytušil o onu desetin vteřinu dřív, o kterou jeho časové oko umožňovalo vidět do budoucnosti. Byli však v přesile, a Perlián se otočil a dal se na útěk. Tři Borjarevané vyrazili

jako jeden muž a v mžiku uprchlíka dostihli.

"Nechtě ho!" volal za nimi major Metax. "Možná nás dovede na můstek."

Muži zvolnili tempo. Perlián běžel ze všech sil k jedné šachtě. Borjarevané nemeškali a skočili tam za ním. Vzápětí se ozval zděšený výkřik ze tří hrdel.

Když se Johosh s majorem dostali k šachtě, okamžitě poznali, co se stalo. Šlo pravděpodobně o docela obyčejný antigrav - jenže byl mimo provoz. Perlián to pochopitelně věděl. Přeskočil na opačnou stranu, kde bylo nouzové schodiště. Tři Borjarevané však padali několik metrů, než se jim podařilo chytit se kovových příček.

Pronásledování pokračovalo. Naštěstí Perliánovy síly rychle ochabovaly, takže mu Pozemšťané zůstali v patách.

Johosh Wassermann už nepochyboval, že míří na můstek. Schodiště je zavedlo do jakési vstupní haly, kde se Perlián zhroutil. Jeho plíce bezpochyby nevydržely takovou zátěž jako lidské. Wassermannovi bylo jasné, že pokud jsou na můstku další Perliáni, musí jim jejich časové oči každou chvíli oznámit příchod Pozemšťanů. Bylo třeba si pospíšet.

Tři Borjarevané se opět ocitli v čele. Dorazili k příčce, která se před nimi automaticky otevřela. Rozpoutal se tvrdý boj mezi ozbrojenými Perliány a neozbrojenými Pozemšťany.

Ali Abbas skočil k hlavnímu ovládacímu pultu a začal pěstmi ničit tlačítka, páky a rozvodné zařízení.

O několik vteřin později všichni zjistili, jakou katastrofu tím způsobil.

* * *

Perliáni, kteří byli ještě při vědomí, najednou vyrazili podivný, ostrý výkřik.

Johosh Wassermann, která se ještě před chvilkou pokoušel vyhnout ústí zbraně, byl najednou bez protivníka.

Zato objevil něco, co mu téměř zastavilo srdce.

Podlaha můstku byla průhledná.

Wassermann viděl místnosti, do nichž ze všech stran stříkaly mohutné proudy vody.

Příliš pozdě si nadporučík uvědomil, že se otevírá příčka velitelského můstku. A nešlo jen o jednu příčku. Voda se valila ze všech stran, podtrhla Wassermannovi nohy a vlekla ho s sebou.

Do otevřeného skafandru mu natekla teplá, kalná břečka. Spolykal jí celé litry, než se mu podařilo zavřít přilbu.

Johosh pochopil, že Ali Abbas způsobil něco jako potopu světa. K čemu měla sloužit mu ale zatím nebylo jasné.

Věděl, že v zavřeném skafandru mu žádné nebezpečí nehrozí. Skutečně nebezpeční mohli být jen Perliáni, kteří měli drtivou převahu. Rozhlížel se po kamarádech a brzy objevil Borjarevany. Pochopitelně se všichni tři drželi pohromadě. Svolali se vysílačkami integrovanými v přilbách a shromáždili se ve velké hale. Bohužel zde bylo mnohem víc Perliánů než na můstku. Johosh Wassermann však brzy zjistil, že se Perliáni pohybují zvláště pomalu. Nedalo mu příliš práce setrást útočníky a zvyknout si na podvodní boj.

Bohužel ve prospěch Perliánů náhle zasáhly do boje jakési sudovité příšery. Nadporučík Wassermann se právě zbavil útočícího Perliána, když se před ním rozevřela obrovská tlama s ostrými zuby. Johosh trhnul nohou vzhůru a nakopl dravou rybu do břicha. Zvíře se bleskurychle otočilo kolem vlastní osy a zaútočilo znovu.

Pak se objevil Cyclone Metax. Připlaval k rybě zezadu, rozpráhl paže a vrazil je rybě do žáber. Omámená ryba se otočila na záda a stoupala k hladině.

Místo ní však připluly tři další. Pozemšťanům nezbylo nic jiného, než se stočit do klubíčka a přejít do defenzívy. Všichni věděli, že je to začátek konce.

K tomu všemu se vodou začaly nést podivné tóny. Znělo to jako varhany a Pozemšťané

předpokládali, že mají ochromené Perliány znovu plně zaktivizovat.

Tóny přicházeli ze všech stran a voda v hale se brzy začala vařit, jako by se tisíce hladových piraní hemžilo kolem své kořisti...

7.

Perry Rhodan se mimoděk naklonil dopředu, když se CREST IV vrátila do normálního vesmíru. Na čelní obrazovce zářila obě slunce soustavy Tygr-2.

V odstupu několika kilometrů se po boku vlajkové lodi vřít do soustavy i FRANCIS DRAKE. Následovaly je stovky těžkých a lehkých svazů flotily, která dobila Keeg.

Roi Danton, stojící vedle otce, si odkašlal.

“Ani stopa po bojích, grandseigneur. Přece jsem vám říkal, že je nanejvýš nepravděpodobné, aby Perliáni přerušili lineární let právě tady.”

První administrátor neodpověděl. Místo toho se náhle ohlásila lokalizační centrála.

“Ani stopy po AKAI, pane!”

Rhodan stiskl tlačítko interkomu. “Šéf radiocentrále! Dostali jsme odpověď na náš identifikační signál?”

“Zatím ne, pane,” ozval se radista. Vzápětí však vzrušeně dodal: “Pane, nouzové volání na hypervlně. Slabá intenzita!”

“Lokalizovat!” přikázal Rhodan.

Obrátil se k Dantonovi:

“Nu, monsieur Dantone, ještě si myslíte, že k boji nedošlo?”

Roi Danton pokrčil rameny a ohlédl se po mutantech, kteří se na Rhodanův příkaz shromáždili na můstku.

Znovu se ozvala lokalizační centrála.

“Pět kulovitých lodí, devět lomeno levá, sektor delta!”

“Perliáni!” řekl Rhodan. Stiskl tlačítko poplachu. Sirény se rozezněly v přesně určených intervalech.

Lod' připravena k boji!

Celý svaz lodí zareagoval jako jediná živá bytost. Zformoval polokouli o průměru pět miliónů kilometrů, jejíž otvor ukazoval na perliánské lodě. CREST IV, FRANCIS DRAKE a dvě další ultrabitevní lodi směřovaly z hloubky formace přímo na nepřítele.

Po AKAI stále ani stopy.

Rhodan se otočil a pohlédl na Marshalla a myšoba. Viděl, že se oba soustředí ze všech sil, a tak se na nic neptal.

“Musíme jednat rychle, pane,” naléhal plukovník Merlin Akran.

“Vím, plukovníku!”

“Mám je!” zvolal John Marshall triumfálně. “Pane, major Metax a šest dalších přeživších z AKAI jsou na jedné z perliánských lodí. Jsou ve velkém nebezpečí!”

Rhodanovi se na čele zaperlily krůpěje potu.

“Gucky?”

“Už je mám taky,” hlásil myšob. “Nějaký Ali Abbas myslí na smrt.”

“Můžeš je přesně lokalizovat?”

Gucky zavrtěl hlavou.

Zabzučel interkom.

“Pane, máme kontakt! Major Metax a dalších šest z AKAI...”

“Víme!” přerušil ho Rhodan. “Na které lodi jsou?”

“Je to druhá loď zleva na hyperobrazovce, pane!” hlásil bez dechu zaměřovač. “Zůstává za ostatními viditelně pozadu.”

“Díky!”

Rhodan opět dokázal, že dokáže bleskurychle jednat, když je třeba.

"Gucky, Čubaji, Tako - do druhé lodě zleva!"

Tři teleportéři zmizeli.

"Masivní palba na zbylé čtyři lodě!" nařídil Rhodan.

Věděl, co tím riskuje. Maličká chyba, a ztracena bude nejen posádka AKAI, ale i teleportéři. Ale AKAI už neexistoval - a přitom se jim nepodařilo Perliány ohrožit. Znamenalo to, že Perliáni musí pracovat s neznámými a velice účinnými zbraněmi.

Za těchto okolností jim nemohli přenechat první výstřel!

* * *

Gucky, Čubaj a Kakuta se materializovali ve vodě. Po lidech ani stopy. Museli skočit ještě jednou nazdařbůh. Ocitli se ve strojojně. Teprve třetím skokem se konečně dostali k mužům z AKAI.

Gucky telekineticky odrážel útoky Perliánů a dravých ryb dokud se oběma zbývajícím teleportérům nepodařilo dopravit majora Metaxe a jeho muže do suché místnosti.

Když Perliáni zjistili, že jejich oběti zčistajasna zmizely, začali se chovat jako šílenci. Mutanti nemohli zraněné odnést na CREST IV, aniž by se někteří z nich nedostali nepřátelům znovu do rukou.

Nezbylo než přivolat hyperkomem posily. V čele záchranného komanda pronikl do lodě Roi Danton. Ve stejném okamžiku se znovu rozezněly "varhany".

"Měli bychom co nejrychleji zmizet!" volal Ali Abbas a vysvětlil Dantonovi, jak tóny Perliány zaktivizují.

"Nemyslím, že nám hrozí nebezpečí," řekl Danton s vážnou tváří. "Ostatní čtyři perliánské lodě byly zničeny."

Přesto přikázal okamžitě se stáhnout. Na palubě mělo zůstat jen komando robotů.

Ještě než loď vyklidili, přišla nová zpráva. Časové oči všech Perliánů na palubě explodovaly. Roi zaklel.

"Zase stejná tragédie! Rád bych věděl, jestli dávají dobrovolně přednost smrti před zajetím, nebo jestli je neznámá moc zlikvidovala!"

* * *

"Říkám ti, Luigi, ta dravá ryba byla stejně velká jako člun korvetní třídy!"

Luigi Bernardo pohlédl na svého přítele Aliho pln obdivu. Neviděl, jak ostatní, zejména Terminov, potlačují ze všech sil smích.

"A jak jsi ji vyřídil?" chtěl vědět.

"No," řekl poručík Abbas, "náhodou jsem měl u sebe fotku poručíka Marauna. Podržel jsem ji té bestii před očima."

Muži vybuchli smíchy.

Jen Mana Maraun nechápal.

"Nerozumím tomu," stěžoval si. "Jak ses dostal k mé fotce? Nikdy jsem se nedal fotografovat, jedině na služební průkazy..."

"Což bude mít dobrý důvod," poznamenal Hornin Halaw.

"Velmi dobrý důvod," dodal Sakin Suruw.

"Který dobře chápu," zvolal Burno Borow do hurónského smíchu.